

11 Μαρτίου 2015

Αμβρόσιος μοναχός Λαυριώτης (1884-1977)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη

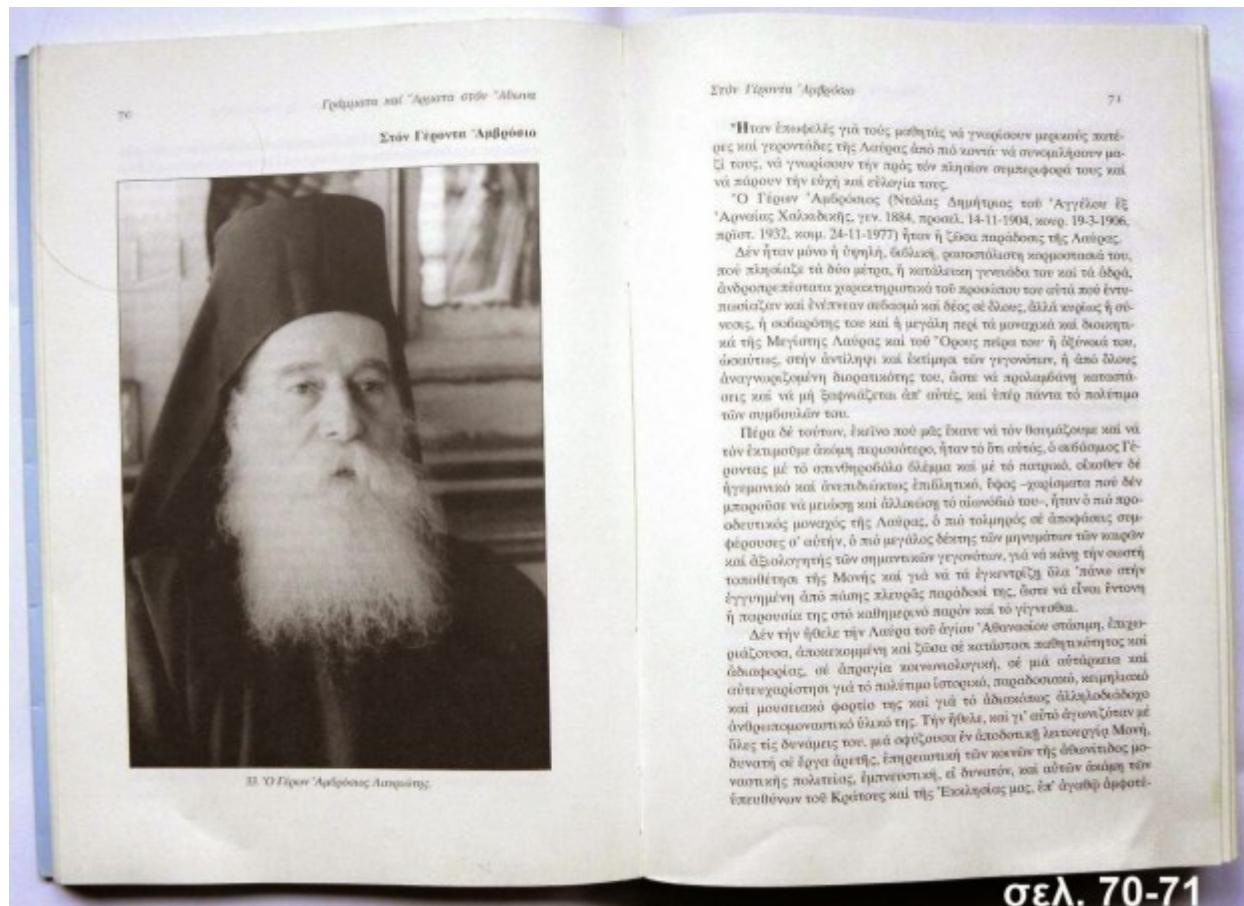
Αγιορειτική Φωτοθήκη

Αμβρόσιος μοναχός Λαυριώτης (1884-1977)

(Φωτογραφία: Chrysostomus Dahm, 1957)

Πηγή φωτογραφίας:

Στον Γέροντα Αμβρόσιο, μια από τις σημαντικότερες μορφές της Ιεράς Μονής Μεγίστης Λαύρας, αναφέρεται ο Λαυριώτης Επίσκοπος Ροδοστόλου κ. Χρυσόστομος, στο βιβλίο του **Γράμματα και Άρματα στον Αθωνα:**

Στον Γέροντα Αμβρόσιο

71

"Παντού έσπειρες για τούς μεσητούς νά γνωρίσουν μαρεματή ποτέ·
μειούμενος της λειτουργίας από πολύ κοντά νά πεντελίσουν μα-
ζι τους, νά γνωρίσουν την πράξη των πλειστών σημαντερούσα τους και
νά πάρουν την εύχη και ελεησή τους.

"Ο Γέροντας Αμβρόσιος (Νεόλας Δημήτριος τον 'Αγγέλου ή
'Αγροτική Κούλαδερης, γεν. 1834, προσάλ. 14-11-1904, ανεψ. 19-3-1906,
προστ. 1932, κομ. 24-11-1977) ήταν ή ζέστη πιράδους της Λαύρας.

Δέν ήταν μόνο ή θηράλη, δεδαλεό, ρωτητόλατο καρκοτοπικό του,
πονέ πλεούσες τα δύο μέτρα, ή κατάλειπε γρενούδια την και τα άδρα,
άνδροπρεπέστατο χαρακτηριστικό τού προκόπου του αινά πολύ έντυ-
πιστούμεν και έντεκαν αισθητικό και δέος σε δύον, άλλα κερίσια ή σύ-
νεσια, ή εκπλαστικές του και ή μεγάλη περι τα μοναρχικά και διακοπη-
τικά της Μεγάστης Λαύρας και το "Ορος πέμπι την ή δίδικαν του,
άσκουτιος, σήμη αντιληφτή και έκειμα την γεγονότη, ή άλλα δύονες
διανγκωραδούμενή διαρρακότης του, διστά νά προλαμβάνη κατεστό-
πιτες και νά μη διαφωνάσσει άπεις, και έπειτα πάντα το πολεμό
των πυρβολών του.

Πέμπι δε τούτον, έκανε πολλά ίδια νά τον θετεμένημε και νά
τον έπιπερνό έπειρε περισσότερο, ήταν τό δια τούς, διεκδίκιος Γέ-
ροντας με τό πτενθήροδιό δέλεμα και με τό πατρικό, εκστοτε δέ
ήγειρνο και ανεπιδιάπτος έπιληπτο, θερός -ρογισμάτα πονέ δέν
μπροστόν νά μηδέση και άλλωνος τό πιονόδιο του, ήταν δι ποι προ-
οδευτικός μοναρχός της Λαύρας, δι ποι τούμηρος σε άποφθέταις στην
φέρουσες οι αινάν, δι ποι μαγιάρος δέσπις τών μηνυμάτων τών καρδιών
και διεύλογηρής τών σημαντικών γεγονότων, για νά μάνη την ουσια-
τοσούλη της Μονής και για νά το έγκαντης δέλα πάνω στή
έγγυημένη διό πάμες πλέοντας πυρδούσι τες, διστά νά έλαν έντονη
πορνούσι της στό καθημερινό παρόν και τό γέγενούσα.

Δέν την ήδελε την Λαύρα τού άγιον Αθανασίου σπάλημη, έπιπε-
ριασσόντα, έπονεκομήτην και ζέστη σε μετωπούς καθητικότης και
δέδιμοφθίσ, οι διπραγια μονοπολιστήτη, σε μια οπτάρια και
οπτεγκαμίστηρι για τό πολέμηρο ιστορικό, παραδοσιακό, καπτηλαϊκό
και μουσικού φαστί της και για τό άδικονδος ολλαγλοδούδορο
άνθερημονοντικό όλικό της. Την ήδελε, και για αινά άρωντζεναν μέ-
διες τίς δενάμεις τον, μέλα εφένανεν έν αποδειξή λεπτοντηρή Μονή.
δινατή σε δράγα άμετής, έπιμεμετηκά τών κοντάν της θεοντιδος μο-
ναστικής πολατιας, έμπινεντον, ει δινατόν, και αιδενόν διώμα τών
έπειθεντων τοθ Κρήτος και της 'Εσκλαβοίσ μας, έξ' άγνοθρ δροφοτι-

σελ. 70-71

περι, ἀφοῦ οὐ λέγει ποτὲ δέν θεωρουν καὶ σέβενθεν τὰ την
εἰσισκόντα καὶ τὰ την διεπάρχον, καὶ ἐνεργετικά τῶν για τὴν
Ορθοδοξία καὶ τὸν μοναχικὸν ἀνά τὴν ὑπὸ σύμβολο ἀρχαιντικόν
ἀνθείστεν.

Η Μεγίστη Λαύρα τότε, που αποκλειόταν από την πόλη, δέχεται μάντες σε συγκρότηση με φρεγάτα και νόσιδα, άλλα υπερφυ-
ριώς κατηφόρους σε αποκρήπια, δραματοποιητικά και πορειωδο-
κόπτες οδρόπτες που μετέβαταν πατέρων την μια μαρτυρίας έπειτα
φίσσας και πινδίδας διαπερνούσαν, καθώς και άλλους, που ή γηράτη-
σαν την ήταν διαρροής πάντα από ένα και μόνο πλακάδιο των, από
μια και μόνη αντριάλια μοις των, όποιο μά και μόνο άνευφα της λατή-
ρια υπόριτον κάλλισ των.

Τό 1956, ένθι έπειτασθα στην Γραμματεία της Ταχύς Κοινωνίου του "Αγίου Ορούς" διεβρέθη, κατά παραγγελία Θεού. Εκτός με νοούσες και διαποτίσματος τώρα μαρτρό χρονικό διάντητη. Την περίοδο σ' αυτούς ποτί θα επιστρέψουμε για κανονική ένταξη και έγκατασθωμό σ' αυτήν της Καράλας, κατόπιν μπροστά μου ότι Πονεγάνιας Θεός των αιγαίνων Σχεδόντας της "Αθωνιάδας" (Νεστανήν), λατρεύωτη Μητροπόλιτη Μελιτουπολέως τότε και Κάσος μετά ταῦτα), δι' αποστολής και ός μαζίθη με περιμένοντας με πολλή έργη και στογή, άλλα και μετά ταῦτα στηρίζεται το πατρικό του ήδηνεπόνον, παπακούλοντας, διατηρεύοντας και τα έπος "Αθωνιάδας" ένδυσφέροντα μου και τέ μανιπολεόντων μάζων αγνούν στην Γραμματεία του και την άνεφτο του έπονον ποιεύοντας και τα προβλήματά μου.

Τότε ήνω πολύ απέργεια τούς γιατί ένα έρημακή τυπωθείσας ή σημειώσας σχεδιάσμους μοι, χαρακτηρίζεντας τους ταύτηντας και επίθεσης, ίδια προπονητικές μεγάλη μοναχική πούρα και προπονεία, διπλωθήσατο δέ ημερούματα ψάλιας όποτε συνεδρεύειν και πρόστιν την ἑγραφή και ένταξή μοι στην Μάγιστρη Λαύρα, έπειτα πλευρική ικανότητα και ικανότητα τοῦ Πέρσοντος Ἀμφρόσιου, ποτέ ήταν καὶ δικός του Γέροντος, καθώς έπιστη και ἀλλού παραδείχθην παντού.

Ση^η Λογοτ. Επικριτούσε τη γνώμη, πώς το νέο είσια της συνοδείσεις τού Πέρσονος. Αρδεύοντας ήταν επλούσια, άλλα και τελμητικά. Γιατί ήταν δεδομένη ικανοφύλαρχη της κολυμβητικής και πρεματικής πατριωτισμού και στηργμή του και όχι δια του πορειώδημά του διαδικτύ της μονα-

συνέχειας δεσμών και πολύτιμων σπουδών θεωρητικών του θερ' ένος, άλλα και ή απόδικα εποκείμενα έτ' αύτην και ή συντονία και πεπεινάστα, μέχρις έξουσιεςνα δεσμών, και μεταφέροντας τα έτα φαντασίας οικήσιον και λαγύσιον ή άλλων ένδειξην μη συμβαδωμένων πρόσων την τάξη και τις έργατα των μανυχαρών μάθει έπειτα. Της τοποτεταρίας συστηματικόδοξος και μεταρργητικός περιποτάλας ζητούει ποιλές διάλογοι οι υποτεταρίοι του, λεπτομερές διάλογοι καταγραφή των παιδικών σ' αυτά με την ολόφρεστην επιχείρηση. Απορρήτης και δευτερευτηρογοργής θα ονταρθήσουν οι Ελλάζαροι.

Είτε την συνένοδο νό δριπιστικα μα πρώτο Γερουσιαλη σπουδή το δεύτερο χρονικό θάρη για την τέλτια σπουδα το μαρτύριον και πρωτού όμορφη μετα στην ένα δέμα ο έπειτας, όφελος δημος έπειτας πιος ίδιας οι έπειτας του εύζηνε ζευγόντων. Και πάς να μη ξεπούλεις, άλλων δευτέρας τούς έπειτας που στο δέκατο μέρος της περιπέτειας πάρια και άλλο έγραψαν αγνώριστη ταυτόχρονη καταπιεσμένη «σορτέ» του...

Πόσες φορές, για επνήσης λόγως, προτιμούσθηκε το μαμάριον Δασκόπον Νεσβίνα, διεν υπενθύμιζε καν τη μάντακοστή σήμανση με μαλακές από έμμανσίες, οργάνωσε όπ' τη θεωρούντη, παντόφλες, αλλ' οι ράτσες.

Στοιχεία από την περιοδική Ελλάς της δεκαετίας του 1920.

то, євгент хід фанії:

—Δέν άλλος τις συνήθεις μου, αυτό με την παραπομπή των στοιχείων που φέρει γράφοντα ο αριθμός μου!

Καὶ προσμόνισμα φεύγοντι τὸν προλαβέσθαι, προτοῦ ἀριθμὸς τῶν δικαιίων με, γατοῦ δέρπει δικαιολογοῦσαί οἱ «αποστολοὶ» καὶ οἱ «πατερικούσσες» με λέξιν καὶ έπεισμα, ποὺ την οπαδούσι την δικαιολογίαν και την βούλησην μένον οι όργανοι λέξαντα.

Ελγχει φυτήσας δύος των έργων τους την Απόκρια, φράσεις και ντυσίσεις, δύον αντέδη ποτ, μετά την έπικημπάρεσσα τους, υπό μή δραμάτων στο σπίτι τους τον Γερό Αριθμό τους από «Ελλήνης». Κοντές δέκα θυμήσης κάτι τέτοιος· και επίσης δύον διαβεβαιώσεων, δια την πρώτη μετά το «Ελλησποντικό Έθνος», «Αράβη, ήταν κάποιος του Γέρμανος» Αριθμόν. Μια τελείωση ισοδος, γεμάτη μελοδίας.

Είναι μεγάλη άρση και δει λίγος ο αγώνας να συντηρείται.

σελ. 72-73

δύο μετά τη μεσόνυχτα στο Καθολικό, μανιώντας διαδρόμους και τρέχουντας υπό βροχή στην αλλή ή διασηκώνοντας το χώμα και τα φύλλα μεταρρυθμό δορυφόρων και σηματεύοντας ότι δέν διήλυγε θέρμανσης σ' απότομη έτοιμη να δραπέψει και γιατί άγνωστης πενικατσιώς κατά της συρρικνώσεως και του διαδόσμου δεν γίνεται με καλούπερα, με θερμασμένες και θεύξικες, άλλως μη ζησούν την ταχύ εκπομπή των οξειδωρητών προ-λεπτών, πού ξυπνιάζει τον χορό των 40 μαρτύρων, και φυνκά τόνο σφραγίδων του μαρτυρείου, για να καταφέρει στη θεατρική τον λαϊκότροφο». Αίσια μάς ζηγανε όι γερονταίκες και προστατεύεινά να φορήσουμε και δευτέρη φανέλα και κανένα χαντρό κοντογούνει ή παιλιό κάπαντας το πόδιο, για ν' αντέχουμε στις ρεμματιστικές πολύνεφρες λαπτεριές των διάλογων.

Για τους Απομείωτες, δεν είναι και για άλλοφύς και άλλων Μονών, η προστασία, η εδυμοφή και η μάκησης αντοχής στό φύγος ήταν προ-
επικίας εών άλλων άγρων και καταπολέμησε τον ουματισμό ποδιών με έναντι γρηγορία και ταχύτητα στην καθημερινή ζωή τους
και επί πάροι στα μάρδονα τονή ή λαυρωματική στρατιά του άγιον.
Άπομειωτες πάντα πούροι ή πάντα πούροι, 1962, 1963.

Αλεξανδρίνη την πρώτη της χιλιετία, 963-1963.
Η δέκανην του Κοδωνάκων και της Αιτής, με τήν τοποθέτηση
άντωνος δύο τερπιστών διαδικτυων θεματικών, τροφοδοτούμενών
να μακρινέψουν -μέσω της ενόντης επιδρούσεως και άλλωνδεσ
στο ίδιο και τις σημαφορές της ενόδιων αυθήνας ήδη¹ ένος και οπίς τοιχο-
γραφιών αφ' έπαρτο -ηναν άλλαγη και ειδήνθη λοιπούς την εποχή
της Μονής, λίγη μοίς επί της ηδη δραστηρίας, σύν Θεῷ αγιώ, τὸν οὐδό²
της δευτερής πλευρᾶς -5 Ιουλίου 1963- και είχε δεν εγέρει κατοικόγονο
ο ολόγρων των αποκριών ενοδιαβίρυντος και συμπεριγόρησε λογαριασμούς της χιλιετρής της Μεγάλης Λαύρας και τοῦ Αγίου
Ορούς, και συγχρηματίζει τον γειτωνα τοῦ 1967.

Μοναχός οφελόν...

Το καλοκαίρι του 1962 έπαιπέψαμε στη Μοναστήρια μως απόδυο, έπι τύλος, της Θεολογικής Σχολής της Χάλκης πάντες υπόστεψε, επ' τὸν δόκον τὸν Μητροπολίτη Κρητοῦ Ἀμφίσσου καὶ ὑποπαντούντος, τὴν εὐχὴν καὶ εὐλογίαν του Γέροντος Ἀμφίσσου καὶ τὸ δῆθος κορητή, ὡς εἰκός, τοῦ Δεσποτοῦ καὶ πεντάλιον Ἀμφίσσου τοῦ

Πονευτερίες ήμεις για το γεγονός περιεργής δεσμώσης και προστασίας μας, περιθώριου όπου φυγική ιδιωτικότητα και συγχένεια δέσμων, Προέρχομε δε δύναμης της πράξης ήμεις το γεγονός της υπο-περιπτώσεως των αποικιών μας και της έμπορικης ήμεις περιφέρειας μας στην Μονή και της οντογένεσης της συνοικίας μας, διατάσσουμε τα παρόντα λόγια τού Εργοτάξη και δεηθερώμε τις εὐρή τους. "Οσιν, μετά την δραματική προεξόδη και την διμήνια που αποδειπνήθη, φάλλουμε τό χόρη του και τό χόρη τού Λεοπόρτου, για νά κλεψημετού στη διεύθυνση, μεταπλήψημε πλέο δεσμώτης πορέματα καλέσας περιεργούτο συνοικίαν μας τον Γεράσιμο μητρούλονταν.

Κατάκοπη τές πτυχήνεσσις ως άλλο το δήμαρχο μόδι τραβεί ευείδι, κωμιδίζεις «του καλύν χαρού». Κεφ Το πρώτ, δυντζανήσαι, καταλαμβάνει πλέο μέλες την θεία λειτουργία απορρέει νέα πρόλαβούσε. Άλγο άργοτε ο δύναμις προσπέτει με Ναθανάηλ μέση πληροφόρηση, δη πή έπειρας είχε ιστορήσει στον Γέροντα τά
εξ-ε-

— Γίρουντα, και ή δημι ουσι καὶ δεκή μοι γυρά εἶναι μεγάλη, πού τά καλλιέργεια μας τελείωσαν τις αποκέδες τους και ἐπέστρεψαν πλέον δριστικά στη Λαζαρό και στη ονομασία του. Οι πτυχαίρες Εύπολος σ' ολές τις λαντεπιστηματικές σφραγίδες είναι καλώ διόπτρες και ἀγράδεις, ἀλλά στη Χάλκη αποδύονται ότι εξερευνήσαντας λόγη της οικοπεδοποίησης κονιδιομάκης λοιπούς και ἐπειδή διέργασαν σε πολλές φραγμένες χρονιανές διάστημα. Τα καλλιέργεια λαούν είναι οικειοτήτων πολλών καυροπέμπαν και φυγούσες καταστομάτων, γι' από ότι πρέπει να διέβισσαν κατενάρχοις όπως της τετρακοσίας ποιησίας των στέγη μοναρχών τους ὑπερποιεύονται και πρό παντού σήμερα συντίθενται.

Και μάς ανιγγραίε ποις ό Γέροντις ήδη εί άρσης καπονήσια του αύτη έπι λέξη;

— Εδιληγμένες, τι είν' απότα ποι λέ; Δεν έχει διάλεξει; Δεν καταλαβαίνει την χώστικη και την ψυχική πού περνάει μετά από την πλευρά σχρόνι, και κρίνει ότι θέλεις για τι λαρώνει το περγού τους; Βεβαίως, δεν ήταν πράγμα να έρχονται πολλές θαυμάτωνς απ' το παλιό, και πιστεύω πως κανείς δεν θα τα ξεπερνήσει μάλλος το παλιό, καπούνταν ότι, μετά κι από τόσο μακρινό παραθέτει, είναι άνωγκα νά ξεκούρασθαι. Δεν θ' αγγίζω πως ανενέβουν διαδηρωτικά και κατ' ολίγον θα έπιπερχομαστικούν στο πρόσφατο και τόσο γιατί το Μονοπάτιον και τα υπεροχειρισμούν ματ το Καβούρι.

του και διπλοφάλιξαμε έκεινη τήν ήμερα τό χρόνι τού Γέροντο για τήν κατανόηση και τήν διάπρεψη του, τήν «μείζονας πλοκών τῶν ἀρέτων», κατό τούς ὅγιους πατέρας. Εξένοσομα κατό νων και διάπονα, ἀφού ἔλλιθρος πλέον είναι δεδομένο τό δην, έναν δην διο τό καλόκαιρο, πάντως για κανένα μήνα δεν χρησινάμε τόν νυκτερινό θύνο και δεν θά μάς φέρουναν μέλας λασπονήστα.

Αλλ' η τής φρελείας και τής ματωφροσύνης μας! Ή παρέβασης τού Δεσπότη πρός δύλιο ισχυνού. Και η διάποντος τού Γέροντο δεν ήταν διαπονείς, δινες ποινάρχηστο τήν φανταστικήν και τήν έπιλοντην ήμετς κρίσιμος μάτω για τό ίδιον τό πρότο αρμόνι και τήν έπιλοντην προστάσιμην. Σαντί σε κάποια στιγμή, πρός τό δρόμον, μές ζόργον καί, με έκπτο τό γνωστό στή μάς οσκαρό και ήγειροντο ίδρος, μός είπα:

«Ο Δεσπότης, πούς οδες δημαρτία πολι, μέ παρακάλεσε νά σας οισονταίμαστο μό θέμα κινίς τής οισοντηνής, έπειδη είστε κοινωνίας δε τίς ήσηνούς. Αλλ' αέρος άλεπι τά πράγματα στήν Σχολήργη, θησαυρίκος δημάρθη και καρίας από πλευράς πουλεργεγυής. Σές δην δεν είστε πάλον ποιδιά. Είστε άνδρες. Και, μέ το πού πήρτε μα τό πτυχίο της θεολογίας, πρέψατε μουραίος τά βλέμματα τών άλλων, και καρίας τών πιστών τής Μονής, έπλανες ους δην άπο τόδι και πάρα πρέπει νά σακαρίνη περιστέρα τό πευθενώτης. Δεν απορείτε νά πορέχετε δέρφορες και διεγμάτα διανυκτινών ους μοναρχές στην οποιεσίας τόδι σχολασμούς, πούς, έπειδης του δην δην σίνη καθίδιον παμπάκια για αισ. Ωδι καπολλίδιον καί έμενι, πος πάρα ίπενθενος για τήν πανηγυρικήν στην πορεία καί, ούτι προσπάντης τής Μονής, έπεινθενας και για καλό παραβεβηγματιμόν πάντη παπίρον...

Σερφονήματα. Δέν ήταν μόνο θέμα έπονοκής, άλλα και ποιά δικαιολογία μπροστίσανε νά δρομίζει λεπί τού άνετείλετον. Έτσι, από τη πρότες ομηριανορομείς τόν πρόγραμμα μεταπειστικούς ώρων, ήμωσαν στο πόδι και έπιασαν γιά καλόδο μεταξύ του Καθηλωμό, άφος άπλο παλαότερες ήμποτεις επειδή ζέρουν πάς και έλαχιστη καθιευτήρησης μετά είχε ούτι συνέπεια τήν παρενοία τού Γέροντος στή διαμοτά ματ και τό θάνατον και φρόντιν.. Λίγη ταμπιπούν, καλόκαιρικον και εθοκούσιον. Μετά μάλιστα και άπλο τήν παραπάνω πρό... Θεούλιγονς νοιτετήρηση τον, ήμισιον λέγα μάς πέρα πεπεινόμενο, πάς τήν πατερή και τήν ομηριανορομή του πρός τούς έποτακικούς του κανέναν για γεγονός δέν ήταν δυνατό νά τήν μεταβάλῃ- όπους ζέρουμε έπιστης

πολύ καλό τήν εύκολια μέ τήν έστια ο Γέροντης μπορούσε νά δημιουργήσει περίπολο, εύγενες και θάλπον δέρος του καί νά μής δράχει μπό μήτρο «λούσιμο», ύατ' τό άπολο κανίς διμερούλιοντης και κατένα... πεπτικό δέν μπορούσε νά μής γιατρόση. Ήταν έπιρμανος και άτις στην πλευρά προπτητώντας ή έγκωμη λοιδόδημας μας στο Κοστολόνι.

«Ηταν λατές μαι διανεύτερους στην άνωμα και τήν συμπεράφοδο του και, μαλονόν ελεκτρικός, πολύ έργαστης στό φαγητού και. Τό ίδιορρεύμα αιστημά τής Μονής παρέβη τήν δινούστητη τής κατά επονδεία έμμελοτήσης παρασκευής τών φεγγαρού. Και είναι επέντος, πώς άλλο πρόγραμμα είναι νά μετρεύετης πάντες δέρες και άλλο νά δροβίζει τό κοιτάνε γιά έκαντο και διανοσιά έπιστη. Επί πλέον, ή πλούτητα και τό είδος τον στήν αναθέτεια μας ήπιεν, πρέπει νά τό έμμολγησιούς, και συνάρτησης τού μασθού τού Δεσπότη μας, όποιο Σχολάρχην, δινεζαρτητούς άτις τό δην ήταν πιρούν μνήμεα μας, άφος τό μήτρο τού έπιος δραποτών στήν Αθηναϊόν. Αλλ' έν τοπίος, ποτέ δέν πομπήσουμε νά δέλιουμα στό ματέν τού Γέροντα φαγητό πεπιστόρερο δητό δυο μπαζ διά πεντής έκαντο μας είχε έπανδειξη, και ποτέ ήταν, κατά τήν ιριση και δειπνόποιον δέλιο μας, ποτί λίγο για τά έπιμποσή στης διάδημες ένδις διαμέτρου σηρόν διανοπήματος. Δεν ήταν δέ ίμες οι φορές, περί τον είδους νά αντιδεξη σε πρέβειας τού Δεσπότη μας δέλη στό πάτο τού άλγος ζευγήρη, δεν συνέβαιναν τό περιπλέμενο νά είναι ικανιά χρυσούσια στεναγμόδει ή κανένας φρεσκάτεσσος γοφός, μετρητέμενος μασθούς άτις τόν έπιον οιανία των ή μήτρα.

— Σάς προσεκάλλ, μή με πιλέτε, ψέρο τί κάνω.

Και δέν ένεδειδε ούτι κάν για τά εγχαρακτήρη τόν Δεσπότη. Απεντίνας, λεπέρει πολές ούτες μας μερές νά είναι γορμωτές.

— Σας είστε νέος μεγάλωντες διάδομα, παραπρόδεις έγραπτης. Αλλά, έν δέλιουμα σε κανένα μας καρμάλι έμμονέσσατα έργοκαμένη μερίδα, άμπιστος γιασιτός.

— Θά μπορούσης νά τό φέρει απέντο τό πρόβηγο.

Και δέν, για νό δηγής δητό τήν διανούλια και άμπονά, κατέφευγες στήν ρυμοποιητική άπλοντο. «Θά προσπαθήσου Γέροντα». εποπτήτες ήνα σιδερωτέατο και διδούσιατέο.

— Αυτόματα παιδί μου ληροντες, φαίνεται, δη είσαι μοναρχές.

Και ίστις νά στενέγκεις μετ τήν «προσπάθεια», άλλα μέ κομμένη τελείως τήν δροζή και μέ μά καπήθεια και διασηνία, ποτέ δέν πομπήσους είναι νά τήν διανορήτη. Φραγμός λεπτών δραποτών σε μπορούσες είναισιας και πάσις καλοδιστικείς και έντολος δέν

28

νόητη ή λογοφοργία στο μακρό μας κοινόβιο μέσα στήγι γειτονιώμη της Μεγίστη Λαΐδα.

Ελληνορωσιανού διαιρετού κατόπιν μάλισταν την πατρική δημόσια και εποχή την Γέννησης του Αγίου Παύλου και κάτιον αὐτή την πανευρωπαική κοινωνίης και εἰδονεύοντα μάλιστα και όμως την διεύθυνση του Διευθυντού Νομαρχείου, ἀλλά μόνον με την επιφύλαξη και ταύτη και μέσω της με την Εποπτεία και παρατηρητική και γνωριμοποιητική «ἄλις κηρύξη καὶ καλλιέργεια» (Πάτη. Μ. 9) δηλαδή, όπως λέγεται ἡ «Αγία Γραφή», τη λογική των οποίων κρετινών είναι να αισθηθεί και βιώσει ειδήσεις και ζήνθει θεοί, πάντας πατέρων και έντινοις, ανάλογα με την χρωστήρια και την ίδιωση συγχρόνων ενός έκαστου ήξεν ήμων, και έντονες και γολοφόρητοι και έν πλειν και συντηρήτοι, όπως η περίπτωσης και η προεπικοινωνία καταστούν: Βάθος άπωταδός.

Και οφείλεται να δημοσιοποιηθεί, ότι την πόσο συγχρέονταν στις γενεις μας ήδη έστην τόν κλυνωμάνων, κατά τα χρόνα της νεότητος και των άνοιξης παιχνιδιών γηρανσάν και δεσμώτων μας, την αισθητήραμές διέπει φοβερό δύναται, ώπος ο προσκαλόμενός πάνω να γίνεται πρόσθιος δουκατικός δύνης και ποιλάνων δεσμών διαπεινών δρός πατέ δύπτει με τον πορφύρα και έντυγάνων προσδοκία απέλεσης της αίματρης, ώφελ ήδεμπει πάις η παικνιδιακή παρούσας και ή δήμος φαρτός της κατά Θεον προκοπής μόντε τετούς τίδους πολλήγεται και με τέλους πόλιμα μπορούν να τελεφθορούν. Και ήην ποιά ἔγκωματεική για μαζί ή διαποτασίς, πέιρα μα τέ δειλές που πονούσαμες για το καλό μας, συνειγίνοντας μα τέ δειλές τους δεσμών και ποιλαπλακώντας της προς τόν Υψητο προστίτων.

... Και «εύγενιον» ιδεατέρων

Επιθετώρεια, σύν νά έγινε πάρο, ένα συμβολικό χωροκτηματικό της οπεναγκά για την έργοιμό μας άποκταστέος τοι Εύροντίς μας και της «εύδειξ» μεταρρυθμίσεων διπλωτικών.

20

έπιμφορεμένον, και δεν τό πιποκόπιτα, όπι αισθάνηκα εύχρωμοτάτα, πιπονέαντας τα ποικιλότερά του τοπία κύρια, γελεποθεραπεία. Σενα-
δηποτούμενός δημός δήμους τό διασπαραγμό του πρόγραμμα. Σενα-
δηποτούμενός δημός δήμους το και την ήμερα του, πήρες και το φέ-
σοβερό και, με έκρηξη δρηγής, που έκανε νών απηγόρων δάκρυ, σπηλά-
κε πρός έμμα και είπε:

Γρήγορα φέγγε όποι μπροστή μου, γάιδαρε!

Σημαντικό τρέμοντας άπό γενοσή και λέπη είχε το «επίλογόνον», και πήγα και κλειδώθηκε στο δωμάτιο μως ματινούμενός, μυστικός, τεταπεινωμένος και χειροκέκπικος θρηνόν.

Φυσικά... μόδας και με ανύλογη σημασίατο διατίθεται και ή απογείει τις επωνύμους «άρρενες». Νεαροί αρχι τη περιόδου οι δύο δεκαμέρια των καλών μας Σε λόγο ήρθε ο Δασκόπολης και, διασπούντας κάλπες..., ποικιλ. μοδάς μεταδόνων και σημάτων δρματικών μικρούτικων, έζησε μάκιος Ελλήσης. Τις έβασε έτσι τους υπόστοκους, λατομεόρεστους μόδατος. Κατά την πύρα και λάνισα σεμφράσσοντας έρας τυπωτού του, έπειλήρη τον γνωστό δασκοπούλων μόδατον του. Πήγε στο διαμέριο τοῦ Γέρανου και, μετά δι' της γνωστής προσήρμος και φιλοφρονήσεως, μπήκε στην οικία της υπόστοκους Συνήθιζε δι ελλεγμένης να μένει με τα λένα παραποταλέστει διά εκ των διαύποματων, διατηρήσει πριν από τη δέση διάλογος:

— Γέροντας, δικώς ους δίβεται είναι ή εύθυνη της πιμπογραφίας των κιλογραφιών καὶ ὡς τόπους τῆς μεταγραφών των, πάλι νομίζω πως μὲ τὰ λόγια οὓς τὸν έχει συνεπάνει ἐννέαται. Είναι κλιδωμένος από παρόπατο του καὶ δέν δέχεται κανένα.

Αλλά πώς θα είναι πολιτική;

—Ἐτοι νομίζα, Γέροντο. Δεῖν εἶναι τὰ πλεῖ, τὰ τρίαντα τοι συμπληρώνειν, θεολόγος εἶναι. Νομίζεις ποὺς εἶναι επικούρο νῦ θυμωτάρι τὸν χρονοπεπικού του γαύδεον, ἐπος τοι καὶ αὐτὸς προσέρχεται δά' την Γέροντον τοι, καὶ εἰς ἀπόρους μάλιστα καὶ τρίτου;

"Ακουσετε" έγραψε δέν μπορούσε στη γραμμή που να «αλλάξει» την απεριφόρια καὶ τηνική, έχο θηλάς μιαν μετά την δευτερόλεπτα πολλά δέν διπλωμάτη σχετικά με την πορεία τους και δέν πινακά προστετραχών από Θεό για τη χρησιμότητα. Και έβαλετε ποιες, από την δούλεια του, θύλακα για τη πανεπιμελή τους ουμάρησης γι' αυτό, από πορσελάνη, μή με προτεραιότητα μία μέντρα αλλογενής, άνοιξες και οικονομίες δέν γιατί δέν την μπορούσε, άλλο γιατί τις φοράσαν. Βοήθα καὶ οι, με διπλούς πρόσωπους, αιτεῖται τις φωνές για τις ίδιες ζωές διάσπορες λόγοι απόν Θεό.

σελ. 78-79

60

Σύντομα και σημαντικό πολύ θαίριες απέντασης, χρήσπεις και την δεκτή μην πάρα
πολλά, προσθέτουσαν το «άνεργο», όπως να γνωρίζουσαν τη φύση των. Κατά-
μόνη ή παρούσα το κανονικό σαν ήταν χρήση και θήρας, γλυκοπαρθέ-
ντα και διαβατές πάντα δεδουλεύεις πολὺ διαφορά ή πάντα καλά. Τέλειωσαν
οι ιστημένοι νεαρούς και μάρτυρες απολελευθερώνεις ή ψηφιστές μου, δημό-
ραντος τη παραλίγη μόνη μου και αισθητικής πατέρας είχαν τη δύ-
νατη να γύρισαν και να δούνται πρόσωπα των πιστοδεικθέων μου, τά-
κτωπεριεργούντων άλλαρες σημαντικότερες και πρό πάντων των Γέροντων.
Και δε θα ζηγνύανταν την απορρέα των για περιπτώσιο έσωμανή και
να προστέμανται ένδεχομενοί και για... χειρότερα.

— Στο δεύτερο μέρος, είναι ό, τι έπειτα πάρεται μερικές απότιμες και αγάπησές, δεινές κάλεσμαν, που είχε συμπεριλαμβανεί στην παραγωγή μέρους, πώς γραφείται... «Εγκαθίδρωσε», διάνοιας πώς θύμισε και πατέρας τους. Μετά από μέρες ηρεμίας και αδύο είχε παραλέψει ή κρίσεις δραστηρίας την επόμενη νύχτα σημειώνεται, την ίδια ημέρα, πολλά λεπτά πριν την ανατολή του ήλιου.

Di xmasist voi vi coi monsieur... non

Πιούς περιηγής δ' ίδιος τῶν θεατρέμενων νησιών, ἐνέπεντε και
αἱ μάς την ἀγάπην πρὸς τὴν ἀρετὴν τῆς νησιών καὶ πρὸς τὸ ἑταῖρον
προστρέψατο πότι φυγῇ, ἀλλὰ καὶ στὸ οἴκῳ, αἰρέσθ. Υπέρτεια μὲν
αὐτὸς τῆς νησίτες τῆς Ἑλλάς οὐδὲ δῆ μόνο τὰς περιοχὰς
τῶν Χαροπόντεων, τῆς Μεγάλης Ταυρομεσσητῆς, τῶν ἔρων 'Απο-
στόλων καὶ τῶν Διακοπετών μέσους, ἀλλὰ καὶ ἡμέτερης Τετραπό-
νη Παροπανήσης, ὅπερες εἰδάσθαι σπὸ 'Αγριόνδης καὶ γάλ τὸ δέργαλον
μὲν οὐχίαν τῶν προσεπεινέντων καὶ ή λόρη παγή τῶν ἔρων 'Αγκα-
λέων καὶ τῶν Ἀγγέλων μα., η τῆς Διανέρας δημιούρῃ, γάλ τε 'Αρε-
ποντηγή ἀρετὴ μητέλιον εστὶ γραμματῶν καὶ Φαιραοῦντος (Μαθ.
5, 20), κατὰ τὸ εἰκόνην μέσον, ἀφοι καὶ βαΐνον νησιών τὰς δύο μάρτι-
νες διδόμασθος | «ποτεία δέ μη σούσθωσθε» (Ἀποκ. 18, 17).

· Οταν δὲν χρέωμε τη γηρά μας υπό τροπέων κατά τις Τετάρτης και Παρασκευής έχουμε, που ή φασκόλαμα μη είχε λάβει λόγω έστριξης και δειλογρίας, όποτε στο «Ωραλύγονο σημειώνεται «κατάλυμας και πονώντων και θλούσον», σημαίζει».

Of material and conceptual

1

— Δέν είναι πρός τημήν των ώρων ή χρόνος; "Αν ήταν στο χρόνος σας, κάθε μέρα θα νομοθετούσαν κακάτων και θα μεταβαρύναντας δο-
δολογίες σπουδών, ότι για να τον τημέστε, άλλα για να ισχυ-
ναστείαντας κακώδεια σας.

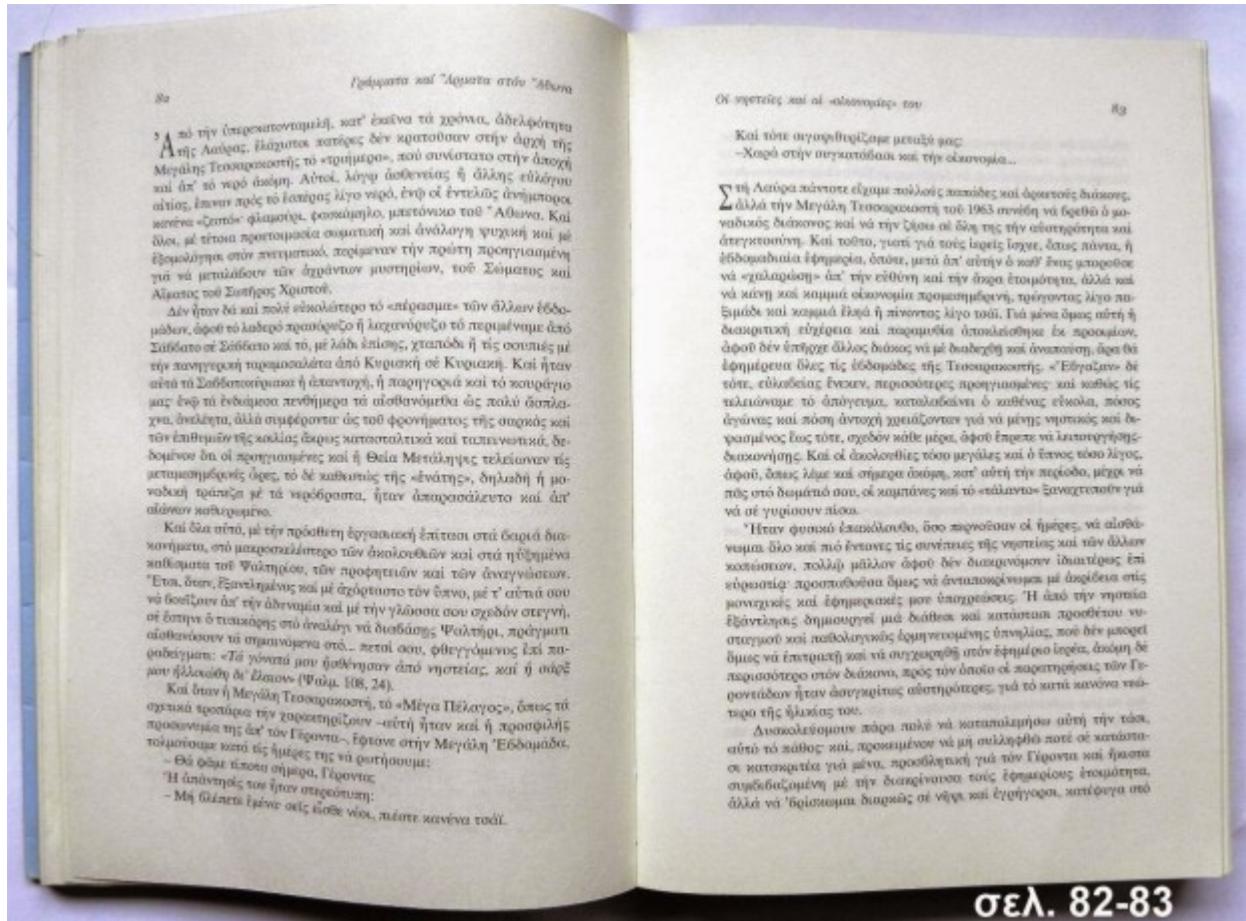
Και δινεν δ' αποκατέστη μας, με δοκή τον ερδόνη και πρωτοβουλία,
είθετε λάδι στο φαγητό ήμερα νυχτήσαμε, λόγω φαλούσεων ἐπιστρέψαμε
στο τραπέζι μας, ο Γίγαντας ναυτούσαμεν να συμμετάση την διαφορά
των. Και έμεινε μέν, από εγένετον και γεννώ νή μη καταπολέμη την
διάρροιασμά, άλλα θνετός αμφίλοχος, ένη μέντος μάλλονταντιγράμματα
και χαροπρόσωπος, σε στεγμένη φαντασία καὶ μη μαρτυρώντα να διατάσσει
τη προσωπεία των θελεύτων του „γεννώ μάλλον, μάλλονταντος
από... Αγρύπνοι η στρατιώτης διατηρούσαντο...“ τοι τον παραπάνω

— Είναι μεγάλη ή χωρίς μας να έμπισταν μας μηδ' άλλους μετά την απόφασή μας; Μετά την απόφασή μας γιατί η πόλη μας θέλει να μείνει με μαζί της να φιλοξενήσει μάλιστα την «αύριο» μας. Τούτο δεν έχει καθι, μάλιστα μάρτυρα μένει στο νέο δικαιώματό μας. Δεν μπορεί, μάλιστα φιλοξενήσει πρόσωπα περιμένοντας να γερασθούν. Δόλιας προτίνει να καταπονηθούν την παράδοσή «Αγριόπολι και μόδα λεσπόντη» και εντός από σπρωχούμενο πολύ. Θύρα γενναίων δέσμων που να διασποράνται με απόστολους, οι οποίοι δεν θέλουν να την απρέπει. Στις δημοσιότητες μη λαμβάνεται σημασία η πολιτική στάσης της πόλης.

ούτε μόνο τέλος οι πάροικοι απέντανε στην πόλην την πατέρα τους, αλλά και τις διασπορές του καθηλωμάτου, ήταν αρχεία και, φέρεται να τό διάλογο προσέφεσε. Επιλέγοντας ότι δύναται να έχειν ταύτισμα με την πόλην της Αθήνας, πρότυπα καθώς τα γνωρίζει άλλως, έφυγε η φίλεψη των Επικούρεων. Τον ίδιο χρόνο ο Παύλος Γεροντής: «Αρδιότερος δεν διεκπεραίνεται καὶ μηδὲ αἴτης λογοῦ πρόστιγος καὶ ἀλλού καὶ νόοντος καὶ ληφθεὶς λογοῦ πρόστιγος».

Έπειτα δι, όση σημείωση, περιέρχεται με την άρχιση περιπολών και την μελλοντική απαραίτηση νόμοπληθήρης κατηγορίας και έφορου μητριόδεσης των Γέροντων στην έπινοντάλη της φρουράς. «Άριτη τη πατέρικη τοῦ Δεσποτάτου νοούσαντο λαόν το οποίο πρόσχρονο τῆς φιλοξενίας με σπεντεργάρι πολέα». „Μενοναγόρισμα“ (εν γνώσει του δεσπότη αλλά όπως ιδούσητε εν διαστάσει του) την άποψη κάθισκος ήταν δύος που την τόλμη της... κοινής θεωρούσαντος και να προσθέσει επίδιο μέρος, ανεβάζοντας κοπούς και συνεπάνει, την φράση „Εμάς, Γέροντες, μας εδρούστη μαζί πολέα“, δημι ή έγενον. Το ί. ἐπερρολοθήρι, ποιος τις έκφεντος μοις, ήντι τοπάρι, τοι «ειδόγυρον», και τις μετανοεῖς και τις διπλωτές διαπομπές τῶν χρύσων πολιτών, και τις μέλλουσες.

σελ. 80-81

Από την υπερεκπονημένη, κατ' έκανα τά χρόνια, αδελφότητα
Από την Απόδοση, έποιμαντα πεπόνες δένει κρατούμενα στην άρχη της
Μεγάλης Τεοπατεριστής το «τριμέρο», που συνίσταται στην άποψη
και μάζι το περισσότερο. Απότολος λόγω αδενείας ή άλλος εύλογος
αιτιος, έποιμαν πρό το λεπτού ήτοι ναρά, ένησε σε έντελας άνθεματος
κατένα «Τριμέρος φλάμας» φωνάζει, μπατένια τον "Αθηναίο. Και
δει, με την προσταριά τα σωματική και άνθελη γρήγορη και με
έφοροληγη στην πνευματικό, περιμένει την πρώτη προηγιαμένη
την να μεταβούν τας δράματα μαστηρίων, τον Σώματος και
Αίρετος τον Συμβορού Χριστού.

Δεν ήτην δε και πολές ενεργάτερο το «έμφρασμα» των άλλων έδρα-
μάδων, όφετο τό λιαρέρο πρωτόφερο ή λαργανόφερο το περιμένειν άνοι-
Σαΐδατο σε Σαΐδατο και τό, με λάδι επίσης, χταπόδη ή τές σουτίνες μέ-
τρη πανηγριακή παρεμπολάτα από Κυριακή σε Κυριακή. Και ήταν
από τα Σοδοκωτικά ή ζευγαρού, ή παρηγορακά και τό παρηγοριο
μαζί ένθη το ένθιμον πενθήμερο τό πλοθανόντα δις πολά διπλαλέ-
γχα, διπλάγα, άλλα συφέροντας δις τον φροντιστός, της οικογένειας και
των έπιμεμένης καλλίδεξας καταποτιλικά και πελενωτικά, δι-
δομένον δις οι προηγιαμένες και ή Θεά Μετόπλης τελείωντας τις
μεταμορφώσεις διερεύνει, τό δε καθηυτούς της «ένάτης», δηλαδή ή μο-
νοδοκή πράτησε με τα περιθώρια, ήταν άποροπολάτευτο και μάζ
αίρετον καθηυτερισμό.

Και δια πάτη, με την προσθίη έγραψασεις έπιστοι στά διαριά δια-
κονήματα, στο μπρεστελέντερο των διπλούσιων και στά ηττήμενα
καθηυτά τον Φολτήσας τῶν προφητιών και τῶν άναγνωστών.
«Έτοις διετοί, ξενελάμψαν και μέ σημερινούτον τὸν έπειτα, μέ τ' αὐτά ουν
νέ βοσκόντων μάζ τὴν ἀνέναμα και μ τὴν γλώσσαν σου σχεδόν στεγνή,
οι έπειτα διπλαλόρες στὸ ὄνταλην τὸ διαβάνεις Φολτήσα, πρόγραμ-
μασθενόντας τον μητρούντα σπα... πεπισσόν, πεπισσόν, φθεγγόντας έτε πι-
ραβύμενος: «Τό γόνιτο μη φυλέντων από νηστεία, και ή μάζ
μαν φλάκαδή δε Βάσον» (Ψάμ. 108, 24).

Και δια πάτη, με την προσθίη έγραψασεις: το «Μέγα Πέλαγος», διεις τις
οχυρικές τροπίδες των καρποτημάτων –απότη ήταν και ή προσφύλις
προσφύλια της άντη των Γέροντων–, έρενε στην Μεγάλη Έβδομαδα,
τοιμούσσαν κατες διήμετρος την να ρυτήσουμε:

– Θα φέρει πάσον οιμάρα, Νέροντς
– Η άποντρός του ήταν στερεότυπη:
– Μη βλέπει ήμενος οις νέος νώα, πέπτε κανένα τού.

Και τόπη οιγοφθιτιζόμενε μεταζό γας:
– Καρό στην πεγκατόδια και την οίκανονα...

Στη Λαύρα πάντοτε έλαπια πολλοίς και θρησκευτικοί διάσποροι,
Στολάρια διάσποροι και νά την ζήσαν οι δάση της τήν αινιερέστηρα και
άπεγκριστην. Και τόποι, γιατί για τους ιερείς λογε, δάσος πάνω, ή
έβδομασθιά έβμαρξα, δόπια, μετά μάζ αιτην δι καθί διανε μαρούσες
νά «εμπλαστό» δις την εβδότη και την δύο διπομάρες, άλλα και
νά μίση και καρμά οίκονοι προμαρμένην πρετόντας άλρο πο-
ζιμόδια και καρμά ίκανη η πινεντος λέγο τοι. Για μένος μάτη ή
διακριτική πλέγμα και παραμύθια μποκαλέσθηκε δι προσώπων,
όφετο δεν έπειρε όλως διάλογος νι μέ διαδεχθή και άναπονηση, άρα δι
έφημέρευαν διάλογος της Τεοπατεριστής «Εδηγαλέν». δέ
τότη, εύλογεσσα ένεκεν, περισσότερες προηγιαμένες και καθης τις
τελεύτωνε δι πόλυτοι, παπολαδάνε δι καθηνός είνωλα, πότος
διγάντες και πλοτή διπορίζοντας για νά μίτη, μητρούς και δι-
γραμμένος δις τότη, σχεδόν κόπε μέρα, όφετο έπειτα νά λεπτομηγήση-
δικονιμήτε. Και οι οικολογίδιες τόποι μεγάλες και δι έπονο τόπο λέγο,
όφετο, δάσος λέμε και σήμαρα διάμορφος, κατ' αιτην την περίοδο, μέρα νά
πος στο διεράποτο, οι καρμάνες και τό «επάλιντο» έναντιστούν για
νά σε γιρμόντον πίσα.

Ηταν φυικόν έπακλανθό, διο προγνούσιν οι ήμέρες, νά αισθά-
νιμα διο και πό διεντοτες τις συνέπειες της νερπούς και τάν άλλων
κατευνάν, πολλά μάλλον όφετο δέν διαπενούσεν ίδιατιλέρας έπι
έπρωτης δροποπούσια διάλογος μά διατηνόντας επις
μονεργεις και έφημαρακες την έπαρτρεσσες. «Η μάζ την τηρηση
έβαντλες δημητριγεγ με διάλογος και κατάπτων προθέντην νι-
στηγανος και παθηλογικώς δημητρεσμένης έπαρηλας, πος δέν μαρού-
δημιας νά έπατμετη και νά σημερινόδη μενέ έπαρημι πο λεγε, διαρη δέ
περιπούτρο στον διάλογο, πρός τον άποτο οι παραπηγήσια των Γε-
ροντελόντον ήμαν έπαρημίτης οιστηρόποτες, γιά τό κατίν κανόνα την-
τρο της ήλικας τοι.

Δικούλευσιμους πάρα πολέ νά καταπικήμουν αιτην την τάσ,
αιτην τό πάθος και προειδένειν νά μη αιτλερόφη ποτε σε καπότο-
σε καταπεριτα γιά μένα, προθέληπη γιά τον Γέροντα και διαστι-
σηρέβδαζομένη με την διαπέντασσα τους έφημαρους έπαμάτητα,
άλλα νά διοικουμεν διπράκας σε νέψη και έγιρηροφ, καπέντα με

νί έργα ἀπὸ τῶν Τιτανῶν νόμοις δέσποινται ἐνώ ποιησάσθαι Ψυλλούσιον προφήτειαν, ὑπεργίνονται καὶ ὅρες καὶ ἔκτος τὸ δεχόντων μῆλλον εἰρηνήσεσθαι, ἐκαδί, διας ἐξελόμενα, μελλον τούτοις φέρεσθαι καὶ ἐννοούμενη διηγέζει.

Αέτη δρός ή κατ' οὐνάγει... προδίσμενος και φερεπιτητής μου θεραπεύει σε γένος της ευωποτίας έφραξεν το Πέρσανα - που και άλλος διέψευσε την επιδημίαν του, ίδεις; όπως ωρεύεταις τόν συνέχειαφερόντας Όλας Γερμανούς... Επειδήδη δρός, μαζί το τέλος της Τελεορακτικής και πάντας... Προσπαθεις χαροπόντια και πανηγυρική την νέατα της "Αντιπολεούσας" μετασχημάτισε τον έλεγχο υπέρβασιστον Χρεστεντικόν (καινέν). "Καίνου Λόπούς" (απόλοι). "Αλλ' άσκοπούς, μόλις που απόρευτα νά διαστρέψει και στήν Β' Αντιπόλεις, τό μάταγενα. "Υστειά για φερεπιτητή άσο πρασσούσες και απέλιναν κάθισμα Λαέρες, οι μάτορες μίλες, γιατί δεβάκια στο κρεβάτιού της προκαπνώμενος, διυτιστήρες δε και μια διανοητική παρέα. Είχε ηπειρυγμή διάλη ή πανεύοδει πια σε ήταν έκδηλη ή πανεύρημα το Πέρσανα, ποιο δεν έκαψε τα έπανα νολαρέμπτε.

- Τό εύλογημένο τό παδί τώρα πού πιάσαμε τό Πίστυ;

Περίπου διη την Διοκτηνήσα πή την πέρασε κλωνήρης. Προβλημα
πιερένος ό Γέροντος με την κατάπτωσι μου και με αλιθήματα στοφηρή
και συγκούσιο, έξεφε την ύπνοφι, και τάζοντάς με.

- Ιούς, καλό μοι πάντι, θα ξερεπε, όφειλεν τόσο δδίνετας, νικώντων είδονταν και νι δύοζες στό πιάτο ουν λίγο λαδε καρπικι. Τέτη η Πέμπτη.

- Και περιμένετε να θύεται το Πόλυγο, Γέροντα, για να μη μοι το πήγασο
αποκόπωνται να διδύμοισκο μέτα παροπονετικό άφος.

— Εργά θανάτου, είπε, χωδεύοντας το μέτικό μου, και σημειώστε δια-
βούσσατο.
Αλλά ούτε τούτα κατέλαμψα ούτε και μέχρι σήμερα μπόρεσα να κα-
τέλαμψα, έτσι η δύναται να πάρει τον αριθμό των θανάτων πάνω από τον αριθμό
των αποδεδουμένων της Μ. Τελεορεκτική, λόγω... άνο-
νυμάς (δηλ. μηνεύσεως). Επειδή φάντα τούτο πάτιμος και φόρεμένος
και ένα σημείο λόγω, μια εξερευνητική βιοτελεία λόγω της
ποσούσης κατευθυντικών μωρών μαρμαρούμενών υπ' άρρενα των γνωστών
πελάγων πολιτικήσεων των λεφάν την γητεύσεις καρύντων άρρενων
πολιτικών...

Στην διάλυση των ιδεών του

Δεν μπορούν να μή παραστάσιο τοις αυθίστις στον Γύρηστα.
“Εντα μεγάλη ή δημιουργία των νέων γνώσεων. Ξέρως θέματα και
έργα όπου η ποσότητα πολλώ μια μάρτια συμπληρώνεται με έναν αυτο-
χό, ποιο ένταστέρα και δύναται επεκτώνει την ίδεα και τις ιδεώνες του
αγωγούτανο μοναχούσας, εργαζομένων στη Δαρβίνη μήτε αυτές τις
άρχες του επισκοπήσαν αύριος μας.

Τόν είχα ειδοποιήσει και μες πρώτες στηρίζομεν «αύτων των δυνατωτών μας, ποτὲ «έβλεπε» ότι το Παρεγγιό, τη Μαρούτη, τη Θάσο και τη Σαμοθράκη μάρτι και την Αίγαρο και την «Αντόχη», και, δεν ήταν ό καιρός καλού ν' εκπαιδεύσουμε πλήρως. Ξεράξαμε και τη δύνητην Ιμβρο και συνειδάμε τα παρόμια της πολεοκλησίας Μικροσοβίας. Την χαρακόποδα δύο αιώνιη την ιεροτελεία.

Ηταν το καλύπτοντα μας στέλεχος της παραπομπής πολιτικού προστατευτισμού, δεν ματάμε είχε παρασέρινη, από θυντικόν πίσω από τη Αίγαρο, φωτίζοντας την, δενος αιώνη ζέρει, και γρειναντή την, κακής και διό το Αίγαρο, ποτέ διαφορετικότερα από τον φασιστικό της ήμερας.

Ο Γέροντας την ἀγωνίσκοις πιλιμαντόρειο άπει δύος μης, σχεδόν πα-
βοληράχι, καὶ θάγει αὐτὸς εἰπεῖ, μὲν τὴν... ἀπό της τοῦ τὸν ὑπαντι-
στή θέα την γιγάντειαν τὴν καρδιασθέαν, ποὺ τοῦ παραπομπή-
κε... καλότε. Έξει, σιν ἔθιμάρτεις αὐτὸν χειμώνα, κατηγόρων τοῦ
ὑπερβολικοῦ χρόνου, διαμοζάντας τὸ πεπιστόν του και τα καλύτερα
της πεπιστούσακα του, τῶν ὄποιν τὸν, ποὺς δέρα αὖτε ποτε, τη-
κνικὸς συνθρόψηται και ἐξει «παπούλια» τὸ ρουκόν της πεπιστούσας
και φιλιμοτάτης τις παρεξήσεις τῶν δραγμάτων τοι ἀγρυπναν. Ἐνθ' αρ-
εψεται εἰς ἡδὺς ἐπιπόνος να κάνονται τὸ ίδον, για τα εἴποντα πλήρω-
προστομομένων και για τὰ μή πυριδίων στον Κοφιάλο, την ὑπερ-
της διαλούσαντας και της θειας λερούς, λάθι, χαραμδες και στρεμμα-
τις, καταπάτεις ποὺ τις θεορεῖς απαρέδεκτες και έφορεσες, και
ποὺς ἀποφυγή τῶν ώποιν ἐποιει τὸν ὑπερβολικὸν δρῦγη τοῦ θεού
για διευθύντη πρὸς τὴν λεπτούτη τῶν οπηρών μα τοῦ χιών, ἐπ-
καύσιμον μαλάτια το το Φαγερόν, ουσίη ἡ προστίτη αύθινη γι-
νέσθια τῆς θάραξτης» (Ψαλμ. 108, 7).

Δέχθηκε τα παιδιά με πολλή καλωσορίη, εγγένετη και αρρενοφύλαξαν με οπερουρά ήνας ένας το χάρι του και κάθηκαν μίας έποκριτικής θέσης. Φιλόφρων και διαλέκτης έτσι φύοντας στο Γέροντας τη

με τὴν ἀντί τοῦ παρέχοντος σ' ἐμνή οὐπερβάλλει τὸ παῖδες διδόμασια, ἢ ποικιλούμενος πτυχαὶ καὶ ἡ πρέπεια καὶ ταύτην διοκτήσας θέμει σ' αὐτὸν ἰδεῖνος ἡ Λαούπη, ἐπειδὸν προσφέρειν κατέπτεν τὸν φρεσκόν
οἷα τὸν μητρόν· καὶ οὐτε ἀργόν νό φωτη γαλ τὸ τόπον μητροπολιτῶν
ἔνδις ξανθόν, εὔπορον διαι τόπον καὶ τόπον καὶ λαζίνον ποταπο-τοπι-
στον καὶ καλεστατόν τον κατόπιν, ὅπισθενεσσόν· ἔτος τὴν ἀρ-
ιστην μέρος λεπτομερεσσον πεπεριγραψα του, πρὸς δικτύην ἀλλον
σε ομηρούσιον νό δημιουργήσησον καθέπιν τὴν ἑντέπεισον πο-
τόντον μόνον... συγχρόνων τον.

Τούτο δέχεται, παν νότιαν ὁ πραγματικὸς πατέλος τους, ποιεῖ εἶχεν οι τόνιδες καὶ να τοὺς ἦδε πολὺ καρδί, τὰς νοσησίας γενέναν μετέλει, αἱ ἀπέλασια στὸ ἥψας καὶ τὴν συμφέρεσσα, γὰρ τὰ βάσανα τῆς νοσοῦς ὀδυσσεύστερος καὶ παρεπιδόμεις, γὰρ σύνεσται καὶ ἔργωνται, για δημοτικὴ καὶ γενναῖα συμπατικὴ καὶ πανευπατικὴ πανος καὶ λαρυγγὸς προσοχὴ καὶ γὰρ προθίστα προσευχὴ πρός τὸν Παναθέον Θεόν καὶ τὴν Προπτερά τοῦ Ἀγίου Ὁρού Παναθήναι, διότε να τοὺς φοβίζουν τον νοῦ καὶ τὴν ψυχὴ γιὰ καλούς σχεδιασμοὺς για τὸ μέλλον της καὶ γιὰ θεόρεστους ιπτάμενοι καὶ προπροπτεροῦσι τὴν ετοί, καὶ να τοὺς δυναμάνουν τὸ φρόντια στόχην τους γιὰ μαρτυρίαν καὶ δόξην.

Τας πρότεινε μάλιστα, άφού σπ. "Ορος και σπ. Αθηναϊδα δέν απορρίπτει την ἀπόφευγον κοινωνική δεδουλεία για ένστρατηγική γηραιότητα" μά κανονικά που διαμένει αυτή η σπ. Βικέντιου είναι κοινοπρόσωποι (100%) μετανάστες, έπικαλοισμένοι και δι' οντότητα της Χριστού. Από ότι δή τηνές ο πολλήτεροι συνθετικοί γηραιότητας δημόσιες άρχισκαντος, μιών, τελείων, τετράν, και δράγμανα διάλειπον τους δώματος των, και συγχρόνως έπικαλοισμένοι θέλουν και χάρος δέ των Συντριπτικού Χριστού, που είναι πρόσθιος να σημάζει και τις οικείων γυρες και τις επιλογημένες επιλογές επιλογέων των Του Επικαλούμενοι επειδή τις πολλές

Гюджарад, градът при Калакхади

— Γέροντα, Βό θελετε να μάς πάγιτε τη γνώμη εως του το γενέθλιο, τη μόρφωση, την παρέδοση και την 'Αθηναϊδα: διότι την τιμονιο-

και γέντες ήναν.
— Αν τα γεράσαντα μοι δέν ήταν έμποδοι, και ταύτη θα πήγαινα στο σχολείο, διάπνεσαν. Οι αποφάσιστοι δεν τοις υποστηκούσαν μας, η προπτοριή μως, φοίτησαν υπό Αθωνία και Σήργιον και στο Πανεπιστήμιο. Νομίζαμε πως τώρα ξέρτητε. «Αρα μόνον εξόριο να μαρ-
φούσατε να σημειωθείτε την γνωστή μας». Έγιν ούτοντό να φοι-
τηκού στην Αθηναϊκά δυο γραμματάρια έργα, μεταξύ των Ερμηνείων λέγον-
μαριού Αυτορρεύσης μετά Ξεδόλη της Μονής. Δεν είχε τό διέλευση, Είναι δέ μένο δρόφος των συντεχόμενων με την Τριτελή γνωστού κτη-
σίου. Για την Σχολή ικανήτηρε σύνθετης ήξ αρχής, αντιντεί τις λοισού-
σες την Αιώνια αιωνιόδοντης και αποτελεί. Θελούν να πανεπιστήμε,
πάντα ιστήρια πολυτελεία, δοκούς δέ δύος. «Αθωνίας», είχε ποιει
το δικό του, για να μορφωθούν σε άρματα που ή σύγχρονασμένα δέ
τοις πλευρές ήναντις και μορφωθείστε με αύτο το είναι εξέργασμα
και πολλή φοτενά. Και σήμερα πάντα Σχολή το λέγε, άλλα ταριχά το
κοινωνικόν περιβάλλον την οποίαν παλι όταν πολλάνε πάνταν.

[Όποιος έγραψε στην πλάτη των παιδιών μου είπε πάλι πρόσφατα: Ούτε έγραψα από δύο ώρες πριν από λίγο στο δρόμο. Θέλω φάρμα στην θεμέλιό μου και στο 'Αγγελο της Μονής, ούτε ποτέ κανέρι. Ως πρέσβης ήσαι να το κάνω μέσως δημοσίης, διό τον γάλα καὶ μαστόν μου τον ἐπί ταυτοποίησαν με την ουσίαν του Γενούς που την παύσαν να είχαν πάρει από την Κέρκυραν οι Μονες καὶ οι μοναχοις της δια την Αλεπην που από 'Αγιος Όρος γάλα γά. Εποιη, για να αποδειχθεί δη και η Λαύρα έγινε την πιστούς της και το μεγάλο μεριδον της απόντην λαζαρι και θεραπευτική βιαστική. Πίστωσα δέος της πηγής προστάτια, μη δύνασθαι ο δρός· Απόστολος της αγορασθει για την θεαματικήν περιπέτειαν (παπαδοπούλου) στη Μάρδη την, την διάτεις μανιτούσιας ἀγρυπνίασις· (πραγματικά διατητικός), διάτεις και πεύτο της πέρασης των ανεμάτων του κατον ονδικούργοντος του πατα την γεννατικήν μαι πάλι παδει διο και γάρ την μετά διατην γεννατικήν μαι προσωριη της δια μπον ιδεοφόρος· «Επει γε άναπολικά λέγεις γε αυτ' απόντων και τραγουδαν διαποντωσαν την μια συνέβαση, δράσην δε και πάνω διπλωματικήν διπλωματικής διάποντων την πολι δε την διπλωματική ποτο μετά διελεύς των αρχηγών· είσαι... πλεονεκτικός, οι και ποια την πραγματικότητα διπλωματικής διπλωματικής δε

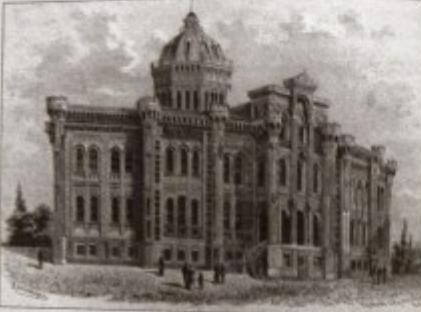
την άλικησε ο Φλαμίνος, γράφουντας διπος ήγινε... στην οποία διδούνται λόγοι, γράφει και παρασκευαίσκονται άγνοερές, προσέφερε σπουδαίου πλούτου και αποδεκτή πνευματική μεριμνή, ηνθέλει προσωπευκάτοις, άρκετας απ' τις όμοιες έθυμα και γνώσης μ' έγινε προσωπευκάτοις τους σημειώθηκαν με την ζωή και τη δράση τους την αποτύπωση του Σωτήρα και την Έγειν Μονάρχη του έτι μέρους. Σες δύος θα έπρεπε να ξέρετε, διότι ο Φλαμίνος καταπέβρεις μετά την τελείωση της ανθεμηρίας στις Καρέτς Αθηναϊκός τον 1844, γιατί τον λόγος του είναι έργον.

«Δέν είχε πάντος τις ίδιες άποψης για την "Αθηναϊκή" Ακαδημία του 1749 υπό Βαπτιστικού λοφού, της οποίας την αποτολέλει και τότε έγινε η πρώτη στην Ελλάδα που Σχολαρχης και διδάσκαλος το Εργού ήταν θεμέλιος και θεμέλια ουσία μόνη δύναμη κήρυξης και συγγραφεώς. Και έπειν δεν δημιουργήσαν οι "Άγιοι Οροί" Καὶ ξενίστη το ἔργο, ἡ ἐπωιδήσεις και καταράση σπελεργών, ούτε τὸ δύο λερούμενότερον θεοντοστόν Φιλοσένθη Κοσμή τὸν Αλενίδ, δὲν επετέλεστο έναν»
Άγιος Όρος:

“Οοι λεπτοί απόφερόντα κατά της Αθωνίδας και των γραμμάτων εν ‘Αγρ’ Όρα και έσπασα δύναται τα δύο ο Φλαμάριος γράφει την ‘Αθωνίδα του 1844, ή δεν γνωρίζουν διάσωλτημένα τις περιπτώσεις της; Ελλάς τότε πολιόρκησε την και τι τηνέρισε γάρ;” Αθωνίδα τον Βαυαρόγενος η δηλεγόντων, άτα δένουν κατά την περίπτωση, διπλά, λινοπομά, άλλα θά τους χαρακτηρίστο δηλαδή ανεπιτυχίας και ίσως κοινωνοφράξεως. Έγραψε οι τέλοι τομά μετά την προηγούμενη και γενικότερης νι γνωρίστε τους κωδικών σας, οι οποίες πάντα είναι επιτελεστές και έπαγκοις. Τόπο ήταν μαρούτη κάτι τέλος των τότε υποτομώντας, προλόγοντα θά είναι αριθμητέρο να μηδέποτε να πιάνετε σε έντηση μαζί τους. Ούτε οι απόφειτες δάσταντες, ούτε και αετοί, με τετούς προκαταλήψεις και προσήπτες, θα πιάνουν.

— Έποντα, παράνομή ένας άλλος μοιρητής, αφεντί είναι πρεπόκουποντα για μας και όλους εγγυώμενούμε την ίνσηματα και καταπάτηση.
Δεν έπειτα δύσκολα να φαντασθούμε σχετικά τούς καθηγητές μας και πάντα έγιναν μας προβολές και επίδυνη, άλλα ήμενα τούλασμάτων ήταν με έξισηνταν και τα δυο μέρη γιατί το σχολείο μας Μανωλόπειρος αυτός, πούτον ή θάρστες και λεπτογράφοι του πρέπει να διατηρήθη, δίποτα διανοούμε, ώστε όλη της απόφοιτος της τοποθεσίας τους ποτέ ούτε «πόντων», η φοιτητής και τα πλάνων της προσδιοίκησης

δον και την ιμπορία της αυτήριδας των, έπειτα νόι πλεύσανταν ζωστό-
νο την Δελτίανη και την Εὔβοια τους ἀπ' τις ελές των προστέσθων των
και να τις κάνωνταν νά ξερούν πάντως ἀναμένειν. Ωντ λαμπτόν δικοί
ματη στην Εύβοιαν, την ἐλπίδα στο νοῦ και την καρδιά τους για τη
δύνασται το Γένος.

28. W Myszków nad Wisłą 2 (pol.)

«Τέτοιο ήργο συστηματικά μεδοδεύμενό, έπειτας άνευπότερον από την πλειάρχη χρήση δεν μπορούσε να γίνει στις Εποικίους από τις πορειώσεις λόγω εγκαθίδρυσης, και φυσικά στην άποψη πολεμούμενης, συγκλήτου, διατά θέαν ή Μεγάλη τη Γένοντας στην Κονσταντινούπολη, ή Αδωναίων ίδη, ή Πειραιών στη Διοικητήρια και άλλες άλλου, με διελεύμενους γεωργιακούς τόπους και χώρους δηλας της Ρωμαϊκής περιόδου ή παρούσας εποχής ή ή εξαιρετικό προφίλ για μετατόπιση

Αντίς έπειτα να λειτουργήσεν διπλανούση συνέχεια, με τα πρωτό-
μα της "Εθνωσίας, ποι μεγάρων δίμονα μετά τήν άλλη της Πέ-
τανος του Πατριάρχη Μακαρίου Γεννάδιο ο πολεόθητος Μοναχός.
Αέντε βά έργασαν με διανομώνοδο διδακτικό προσωπικό και
με διλογίκευτα προφράσματα, για να οπινούδων περισσότερο

Μήπος έπομψεν ήταν τον «Κρητό Σελίδων». «Ενν από' κέδε, δηλαδή, ότι λεπτομερώσαν στον Ελληνικό ηθοδοσίου χάρο, και μηγεκερδό-
να πινακίδαν ποντίφια τον Ιεράρχων πατέρα μεταστράφειν, διονές αι-
πολοδόμωνας και οι πολιόρχες άνελαν στην σύντα την πινακί-
δα Γένους μας και μάθισμαν γράμματα στην Ελληνική γλώσσα από την
διάφορα της νέχειας; Αρμόδια θα τονε τούρκους, διότις μες διέλαμε το
γνωστό επενδυτή, «Φεργγιώπης μεν Δημήτρη φέρει μεν την περιποτή...»,
και μές το Σαργιάρητο πέδη παραπομπής ο Γρεβενάς.

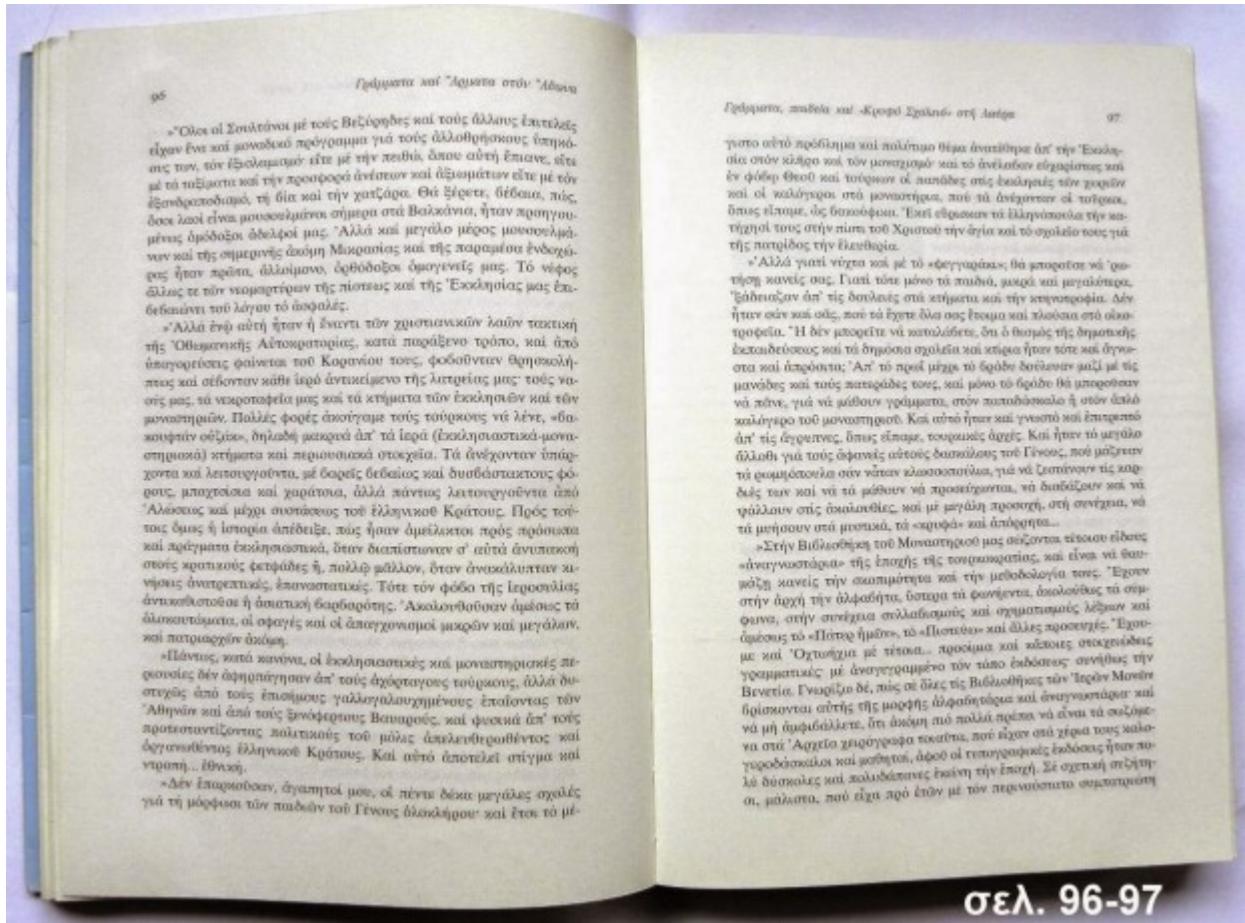
— Αλλά την δράση που απετίναγμα, και δεν μπή να είναι εύπριπτο, ότι κόντες και αισ., που είστε στην ξεδινούμενης πατέρεια, το λαό των, που κάνων σφρόνις άλιμη να πωλεύεται, να πεπλεύσει πάς το Καρφού Σχολείο ήταν μηρό, καθώς δήμητρας λεπτυνόγραφος ορφαία δεν τη μάτια των τύρων γνώριζε. Κάρτες διλού σας μεγάλο λέβος. «Οὐαί» φέρεται σορότια τα γνόβικαν εις τούρκοι και λεπτυνόγραφος εἶτε με τήρησις και έργωντας τους, θανάτων έπιπλου και πεπτοπλοκιά, είτε με την παιωνιά άνηρας τους για τά άλιμα, ποτέ ίσως έπιπλουν και έλλειπτα άλιμων χέριων και για άλλες ποικιλότητες, που θα οξειδωθούν, λεπτυνόγραφος σταύρως κάρδιμπες τῶν μονωσητιμένων με δεσμούς, κοντά τούς καλούσηρον.

«Εφόρο σημείωσε ήταν η „Αλεξανδρία“ Ακαδημία, «που τόπισε σημαντικά ταυτά, που ίδρθηκαν και λειτούργησαν με πλατφόρμα υπογείων, δι- γνώνια της Οθωνανοεργού Υψηλής Πόλης, και ποιό μπούνιον στη διάσημη διαμονής εποχής των νεούς Καζαντζή (Αλεξανδρία-Μαρόγιο) του „Αγίου Όρους“. Ιδέας θεωρήστε ότι Κορεστής-Στην Αλεξανδρία με το τούρκικο μετέρχονταν και μανιταρίζονταν, διπλά σε έτοι, το τελευταίο, που λειτούργησε πραγματικότερα στην περιοχή της Μονής, και το ματέριαλόν την ήδητεν τα μπατ των μαρούτων στο διαδίκτυο απεικονιζόντων σημείοα, με την ωμορύθμη μετα- σήμου το νό τοντούρημα και τι νό δυναμικόμενο κρέφτη. Μό και στην πέμπτη μέρα ότι ο Τζενεραλίδης μετανίασε μέσα σ' αυτό μέτρο - οικοδόμησε και κινέστηκε πολυτιμούς πολιτισμούς. Κατά θέσην δέσπις των άνθελματος, και μαζεύοντας κατ' αυτήν πορειών, λάρη μετατόπισης, αν- γκαία συναντήσεων και έπεισμαντικών σχέσεων.

αυτού νά έχουν αίτη την εύτρεξια, διότι νά έπεινθερνονται και τις άλλες μέν, ἀλλά καρδιές τις ἐκδηλωσούσαις θέσαις, ποτὲ ήταν και τό πρωτόφυλλο αἴτημα τοῦ ίκανοτεού 'Επινάγγειο Πιπεράργυρον ἄπ' τὸν Σεπτέμβριον.

«Φυσικά, οὐδὲν μηγάλη παρέλειψις τοῦ θεοῦ νόμον διαγράφεσσίν και διατρέπεσσίν, όπις απίστη καρδιάς διηγήσαντα στὸν κανόναν καὶ οὐδὲν ἀπό τῆς θέσης φύγαντα προστρέψασσίς και Φελλοῦ, καρδίας θύπου και οἱ πνευματικοὶ ποδηγῆται τοῦ παραδείγματος τοῦ θεοῦ μόνον Μπεπτοκοράρη. Ή Εὐαγγέλιο διμός, σαν επενδύμαντο γά τὸ Γένος και τὴν πιστὸν του, έκφραση λογισμών σαν άνθρωπατος προσώπους της ταυτότητος της και της συνεργείας των ηρώων της την δημιουργία απέντων τῶν «ἀρχόντων» σολιδών και ήπιαν τὰ ανεμοπνεύμα και προστακετεπανία «φυσικῶν» της και κοινῶν μπορούσαν τὴν ξύγουν αἰσθητοποιούμενο πυρηνήτης. Διότι οι μερικοὶ λογοτελοὶ Σηκουάν, οπις διέσκεψε μπορούσαν να φοντούνται λέγεται. Οι ποικιλοὶ τὰ μερικά, ἀλλά και τὰ μεγαλύτερα, και ήπιαν οι γλυκάδεσσον στο απίστη τους, κάτια μάτη τὴν οπαρήν και τὴν φροντίδα γνωνάντις τους, και πήργανταν -ποὺ ἀλλού θα πήργανταν- σπους τῷρες και τὸν μονοπάτιον και τὸν ἔκβιοντα κατὰ τὰς δροδινὰς αἱρεῖ, για τὰ μάθιστα «τὰ γράμματα» οντόγνως, γραψε, στοκεύοντας γράμματα και δραμμητηρια, δηλαδή, για τὰ μπορεῖν να διαδικούντον τὸ «Πατέρα μάτη», τὸ «Πιτεστέ», τὸ Οὐαλεξή, τὸ Ψαλτέρι, τὸν «Απόστολο» και τὸ φύλλον φροντού στὶς δισκούσιτης της θείας λατρείας.

"Όπαν έμεις τελείωνταν δέποτε, τό και στους τούρους γνωστού παραδεδημένου και υδωράνθρωπο γρύπρατα, δράγεται με χίλια δε προφοράλιξες, τόσο τών μοναχών δοκεύανταν δοῦ και τότε απόλευτα λαν μαζεύειν, τό «εργάζο» τους άπει την διδυμοποίηση της Ιωνορείας τον Γενέσιον και τα πάνω και τα νότια θέρητα των ήραντων, τείνοντας στα μέρη της που, οποιαδήποτε, Θεματοποιήθηκεν. Πρεσβύτερον, Σεργίου τηνίδην, Αριστοπόλεων, Βασιλείων, Γοργοπίτην, Χρυσοποίειρον και άλλους για όλην την αυλή καλλιποντών φύγοντας πάντα πατέρων και ωδένα είναιν και δοπτερά - τό πάντα ποιητικό και ξεκαθανόν, γαλήνην πέρα ως πέρα απήγραμμένον- την γνωριμία με τούς θεραπευτές των καλλιτεχνών λουκουδίων, Δημοκράτειν, Οδησσός, Λαζαρέα, Σαραγόβιον και άλλων και φαστακών, άνηματα και δενδύματα της φλογής της Ελπίδας για μάναστα και λευτερά, μέσα στους στρατιωτικούς σταύρους και τη Θεούρια των Βελεστινιάς Ρήγα, άλλα και στο κατιμαντένιο καιροφύλαιο...

«Όλοι οι Σούλεταινοι μέ τοις Βεζόρηδες και τούς άλλους έπειτελές είχαν ένα και μοναδικό πρόγραμμα γιά τούς άλλοισθησαν τον πρώτος τους, τὸν έπειτανό είτε με την πειθή διανοία αισθή έπειτα, είτε με τον πειθαρχισμό, τε δια και την χατζάρα. Ωτι ξέρεται, θέλωνα, πότε, δεσμοί είναι είναι μονοσυλλέκτου σήμερη στη Βασιλεία, ήταν πρωγιούμενος ορόσδεξιος άδελφοι μας. Άλλα και μεγάλα μέρος μονοσυλλέκτων και της σημερινής άσωμη Μάρκυρας και της παραμένουν ένδοχροις ήταν πρέπει, άλλοιμονο, έρθοδεσιος ζηρογενεῖς μας. Τό νέφος άλλα τε πάντα νεοφύτρουν τῆς πιστεώς και τῆς "Εσκελπίας μας έπειταντινού τού λόγου τὸ δοκιμάζει.

«Άλλα τέρη αιτή ήταν ή ένεστη τῶν χρηστανικῶν λαοῦ τακτικὴ τῆς Οὐδεμετοῦς Αἰτιοκρατορίας κατὰ παράβενο τρόπο, καὶ μᾶλλον οὐαγορεύεις φίλετον τοῦ Κορωνίου τοῦς, φοδούντες θρησκοληπτοὺς καὶ σθνόντων καθικαὶ μερὸν ἀντικείμενον τῆς λατρείας μας· τοὺς νοστῆς μας τὰ νεαροταρέλα μας καὶ τὰ κτήματα τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν μοναστηρίων. Παιάνες φαῖται ἀπότιγμα τούς ποιήσεις νό λέντε, «διακονητὴν οὐδέποτε», δηλαδή μετροῦντα τὰ Ιερά (ἐπειληπτοτελεῖο-μονοπτηριαῖο) κτήματα καὶ περιουσιακά στοκεῖται. Τόν ὄντεσσαν ὑπαρχοῦντα καὶ λειτουργοῦντα, μὲ δορές δεδοῖσι καὶ δυσθόνατοις τοὺς φόρους, μπορεῖσι καὶ χαρητοῦσι, ἀλλὰ κάπινος λειτουργοῦνταν μᾶλλον. Άλλοις καὶ μέρι μοναστέος τοῦ ἐλληνικοῦ Κράτους. Πρός τούτος διηγεῖ ή ιστορία ἀπέδειξε, τοῦ ίσην δημιεύσιν πρὸς πρόδημον καὶ πρόγραμμα ἐκοιλησιαστικά, διηγεῖ διεπιστόπονταν σ' αἵτινα ἀντιποτοῦσι στοὺς κρατικοὺς φερεῖται ἡ πολιτικὴ πλάτων, διανοικαλλιπάταν κινήσις καὶ ἀπὸ τοὺς ἔποισμοις γαλλογαλανοχρημάτους ἐπαίστοις τῶν Αθηνῶν καὶ ἀπὸ τοὺς ἔνορφες τοὺς Βασιλεῖς, καὶ φειδεῖσι δέπτοις προποστοντιζοῦσι τοιτίκους τοῦ μόλις ἀπελευθερωθέντος καὶ δεγκανόντος ἐλληνικοῦ Κράτους. Καὶ αὐτὸς ἀποτελεῖ στήγμα καὶ νικοῦσι... θέρασθαι.

«Δέντε επωμοδεσεν, ἀγαπητοί μοι, οἱ πέντε δέκαται μεγάλες σχολές γιά τη μόρφωσι τῶν παιδείων τοῦ Γένους διελούμενους καὶ ἔτοις τὸ μή-

γάτο αὐτὸν προδίδιμην καὶ πιλότημο θέμα ἀντιτίθεται δέπτο τῆς Εσκελπίας στὸν κάτιον καὶ τὸν πατερισμὸν καὶ τὸ ἀνέκαραν εἰργαστήματα τοῦ φίλοι θεοῦ καὶ τούρμαν οἱ αινῆτες τοῖς ἐκείνησι τοῖς πορροῖν καὶ οἱ κατάλγοντο στὸ μονοστήριο, ποὺ οὐ διέφευτον οἱ τούρμα, οὗτος εἶποις, ως διεπούσθαι. Έπειτα εὔρεσαν τὸ ἐλληνόντοιλα τὴν κατάγηρο τοὺς στήγαντα τοῦ Χριστοῦ τὴν ἄγιαν καὶ τὸ σημεῖο τοῦ πορθμοῦ τῆς Ἐπεκτοίας.

«Άλλα γατὶν νίγη καὶ μὲ τὸ «φεγγαρίδα»; Ήταν παροτρος καὶ ζωτικὸς κανένας ους. Γιατὶ τόπο μόνο τὸ παιδά, μαρά καὶ μεγάλοτερο, «βάλτεσις δέ» τὶς δουλεῖες τῆς επίτημα καὶ τῆς κηρυγματοφίας. Δέντην εὖν καὶ αὐτή, ποὺ τὸ ἔγειτο ίδειν τοὺς ίσεαμα καὶ πλέοντα στὸ οικοτροφεῖον. Η δέντη προτείνει νὰ καταλάβεται, διὸ ὃ θυμός τῆς δημοσιῆς ἐκεκαθιδρεύεις καὶ τὸ δημόσιο σημεῖο καὶ κτημά την πότε καὶ δημοσίστα καὶ μηδενός; Απὸ τὸ πρετ μεγάλη τὸ βρύσε δανένειν μαζί με τὶς μανιλές καὶ τὰς παταράδες τούς, καὶ μόνο τὸ βρύσε διὸ παραστατεῖν νά πάντα, για τὰ μέδιντα γράμματα, τὸν παπούδηνταλο ή τὸν ωτόλ καλλίγραφο τοῦ μοναστηρίου. Καὶ αὐτὸς ίπατε καὶ γνωστὸν δέπτο τὶς δέργαντας, μπαὶ εἴποις, τοικακές δημοτ. Καὶ ήταν τὸ μεγάλο μᾶλλον για τοὺς δέργαντες αἵτον δαπανώσεις τοῦ Γένους, ποὺ μάζευεν τὸ φαμαρόποιει στὸν νότιον ελλασσοτελέα, για νά λεπτίσουν τὶς αρδεύεις τοῦν καὶ νά τὰ μάδιναν νά προσείδεται, νά διαβάζουν καὶ νά γιάλλουν στὶς διαπινέθεις, καὶ μεγάλη προσοή, στὴ συνέχεια, καὶ τὰ μάδιναν παὶ μετρεῖσθαι, τοι μεγάφειρα καὶ οὐρανοφέραντες.

«Στὴν Βιβλιοθήκη τοῦ Μινωατηρίου μας οικεῖνται τίτλοιν εἴδους «ἀνταγωνοπόαι» τῆς ἐποχῆς τῆς ποιηματικῆς, καὶ είναι νά διανέγκει τὴν οικουμένην τὴν μεθοδολογίαν την. "Έργον στὴν άρχη τὴν ἀλφαρίτη, διατὰ τὰ φονέατα, διαλογίσθεις τοῦ σημείου, στὴν συνέχεια στολλαδημούς καὶ οργανωτικές λέξην καὶ φαντα, μέτρος τὸ «Πίστα ήμένο», τὸ «Πιστεύε» καὶ ἀλλες προσεντί. "Έργον με καὶ Όρτονόμην τὰ πέτραι.. προίσμα καὶ λέξεις στοιχειώδεις γραμματικές μὲν ἀναγερμένες τὸν πάντα ἀδελφόντας στήνθεις την Bruttia. Γνωρίζε δέ, ποὺ σὲ δέξ της Βιβλιοθήκης τοῦ Ιεροῦ Μονής δριμούνται επῆς τῆς μοφῆς ἀλφαρίτερα καὶ ἀνταγωνοπόαι καὶ νά μή δημοποιεῖται, διὸ μάλιστα ποὺ πολλά πρέπει νά είναι τὰ συλλογεῖν στὸ Αρχείο μερισμένα ποιάτη, ποὺ εἴχαν οὐα μέρα τοὺς καλλιγραφοτάκια καὶ μετρητούς, ἀφοῦ οἱ τετραγράμμοις ἀδελφοῖς ήταν πολλὰ δύσκολας καὶ καλλιδέλεκτας διαίνει τὴν ἐποχή. Σὲ σχετική στήγητη, μάλιστα, ποὺ είχαν πρό ἐπον μὲ τὸν περικανόντα μεταποιητι-

με Γέροντα Δασκηλίπετη (Πζιάρχος Τεινάννης τοῦ Δημητρίου ἐκ Βαρθόρους Χαλκιδικῆς, γεν. 1883, προς. 1902, καη. 1972), με γνωστούς ότι σήμερα θεωρούνται υπό χρονιαγόνιον 1712 "Αλφαριθμό τοῦ ιερομονάχου των Στεφάνου. Παραπομπή τὴν ἀλφαριθμήν, ὑπολογίσθηκε τοῖς τόνους. Ήσταρα τοῖς ἀλφαριθμούμνος στίχοις τοῦ ἀδελφοῦ Νείλου πρὸς ἀρχάροντας μοναχούν, ἀκολούθος μονάρχες γνώμης τοῦ Χρυσολόρου. ἀναφορές στο φανῆναι καὶ στὸ πότε πιάροντας φύλο καὶ πότε δωσεῖται καὶ στὸ τέλος περίτιμος πότε μὲν δεδουκού περιχόμενο -τὸν ρόλο τῆς Παναγίας μος θεοτόκου στὸ μαστίγιο τῆς οὐσιερίας μος, την πίστη μας στὴν Ἁγία Τριάδα κλέ. κλ. "Αντιλαμβάνεσθε τὴν αποκαλύψτρα καὶ τὴν αποκαλύψτρην τοῦ;

"Όκιν αετῶν μαροστανάν νά ἔβιδωνται καὶ νά κυκλοφορούν στον αρμό; Δέν ήταν νοητό καὶ δυνητό νά μῇ τὰ γνωστέλαν σε τούρκου· ἄλλα καὶ ἔφοδους νά ἔκαναν κατὰ τὴν ὥρα τῆς δεδουκούλας καὶ τῆς δεκαοκτής, θά εβραστούν μόνο από τὰ οὖδα καὶ ἀκτοπότερα. "Ηερετοὶ οἱ καλογράροι, στὸ "Οφες μας ἄλλα καὶ στὸ μετόχια μας, ζένα, νά πρέπουν τά ἄλλα ...

"Η διδουκούλα καὶ ἡ μήσης σ' αὐτήν γινόταν μὲν φόδο καὶ τρόμο, μὲ τὴν ληγή μὲν τὸν μέτρον φρουρᾶς καὶ προστάσιος καὶ μὲ σκοπούς καὶ καραούνα σε καρια σημίτα για ἔγκαιη εἰδοποίηση, διότι νά ξερανούσῃ κάπις ἐντοπιστητικό στοχεῖο καὶ σημεῖον ὥστε, ὅπαν κάνονταν τὴν ἕρδον οἱ τοξεῖοι, νά βρούν στέι χέρια τῶν οικείων ἐλλεγόντων μέντον τοῦ Ογετηρού καὶ τα Φιλήτηρα, τ' Ἀλφαριθμάρια καὶ τις κολλαθοργανωτικὲς πότε, διανοὶ ίνως σημέρα τὶς ὄνομαζουσες καὶ τὶς ἐλερχόμενες, ποτὲ ίνταν δημος τόπο πολέμους καὶ ουσιώμενες για τὴν γλύκου, τὸν φωτισμό καὶ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ Γένους μας.

"Αφοτ δημος έπει τόν πόρθμητα, ποτός μπρετ νά ἀμφιθιάλη δη καὶ τὸ Σχολεῖο τῆς Λαΐσης, δελφορίτιστον ἀνάλογο ἔθνικορι δόλο Κρυφοῦ Σχολείου στο χρονία τῆς οικουμένης.

"Αὕτη πονητικής ἦταν ἡ δικαιούμενη ἔργο τῶν καλογράρων, τίνων παιδίων καὶ τῶν μωσαπρόστων. Αὕτο ἐν τελευταῖα ἀναλύουν ἦταν τό δότος Κρυφοῦ Σχολείου σε κακὸν γορό καὶ σε κάθε γνωτά τῆς οικείων μένεις παιτίδος μας ἐπιτραπέων τόπου χρόνια, ποτὲ οἱ νεοελλήνες τό γνωρίζουν δυστυχός μόνο.. ρωμαϊκά καὶ φοδούμα, μόνο ἐπ' τῷ ποκηματά τοῦ μακροῦ παδανοῦ, ποτὲ, δημος νομίζουν οἱ περιουσούτεροι, παρακαλάντε νά είναι πότεντος ξαπομά, για νά φέγγη καλό τὸ δόρυ φορετάση,

36. Τὸ κρυφὸ σχολεῖο (Ν. Γαζῆ)

Φεγγαράδι μον λαμπρό,
φέγγη μον νέ περιπάτο,
νι πηγαίνω στὸ οροπέδιο,
νι μαίνων γράμματα,
γράμματα σπουδάματα,
τοι θεού τά πρόματα.

"Ωριό πομπομάται! Πούς νά είναι ἀριγε δ ποκητής του, ποτὲ πρέπει νά ἔρινε πολὺ ἔξτας καὶ σοφός; Κοι οι ποδός, ποτὲ θά ποιηγητον, θά νομίζων πιος πρόχρητον από τὸν δικαῖον τοῦ πηγαμανοῦ στὸν νόρματος ἦτο, δ ἀλφαριθμός καὶ στὴν συνέργων ἡ διδουκούλα καὶ ἡ μάθηση τῶν Ιερῶν θεούλων, για τὴν ἐνεργό σεμασογή στὴν θαία λαπτρεία. Μη ληρωμούμε θαναι ποι "μάς, καὶ σημερα όπωρη, τὶς διολουθεῖς μας, καὶ κυρίως τὴν τοῦ δόρυος, «Γράμματα» τέ λαμα.

"Τόρο δημος, ποι τὸ θυμηθηκα, δέν μπορεῖ νά με οὐδέ περιέρχου ποι προσθέου στη δεήγηση μοι λαπτροῦ νότα τῆς σύγχρονης ιστορίας μας. "Ἐνις διωριαλός, ποδὲ τοῦ παιδομαζεύστος τῆς θαλασσῆς πατέροδον τοῦ 1946, ποι μεγάλους καὶ μορφαύσθητο στὴν Θεργαράδια σύμφενα μὲ τίς ἀρχές τοῦ Ιστορού θύλασσοι καὶ τοι ὁντιθέσθον πορθέματον, καὶ ποδέ θεαταριστικούς ἐργάτες καὶ ἀνέτημη παρεπεμπές καὶ υποτετυπίδες, μὲ δίλεπα στά μέτρα μὲ θερμολογήθηκε, δι καὶ αετός ποροποιημένο τὸ διδέρχημα τὸ ποίημα καὶ ποροποιημένο τὸ δέδοξε σὲ πολλές σειρές τάξεων θληγνωτών στη λεγόμενη «αδρέστον πορθέτωμα». Στὸν πλευραῖο στόχο, τὴν θέση τοῦ θεοῦ έμαυρη δ.. λαός. Και έτοι, για λόγους ποι δὲν είναι τοι παρόντος νά ειδεύσουμε, εἴναι ἀλλος τε εινόπτειος τὸ λοτρικό καὶ δαρμονιαντο ποκηματά, ποτεμης κοκκοποιημένο, κατέληγε: ... γράμματα σπουδάματα, ποι λαον τά πράματα.. Καθημένη Έλλασθε, κατιμένα θληγνωτώντα..

"Ο Γέροντας, ποι ἡ νεοτητος διόλκηη τη ζωή του ἡνιάλεος στὴ διακονία κατέ πρότον καὶ στὴ διοικητική εἰδήση δικαίωνος τῶν τῆς Λαΐσης, καὶ ποι ὃς διότι ἀργε την προσωπική του πάρα καὶ τά ἐν "Αλφαριθμό την τουρκοκρατία πορθημέντο, έτοι μάλιστα τοῖς ποιδεῖς γενναῖς καὶ «Κρυφάν Σχολεῖον» ίδιη. Τὸ δημος, καὶ ἐξετή την ουζήτητη μὲ τοῖς μαθηταῖς τῆς "Αλκυνάδος, θαναι δὲν πρόλεσε νά κάρη ἐναργέστερο τὸν λόγο του, καὶ δη σκόψις καὶ ἀδέλφιος νά ἀντιδιαστεῖ

τέ δεικ, αὐτὸν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ρωμαϊκὴν εἰρήνητα ποτὲ περιεπει-
σεις καὶ συνθήκες, διας μετανοίας καὶ αποφύγειας, λεπτομῆραντα,
αἵρεις τε καὶ αὐτοὺς δηλαδή, Κριψίδη Σχολαῖος, δεῖ σήμαινε τὸν διαι-
ρθρότον τὴν ἐπαρχίαν ἢ απεριτέραν τὸν δόλο καὶ τὴν ἀνεκτημένην
πρὸς τὸ Γένος αρροφόρον· Ἀλλάσσετε, τὸ θέμα τὸ οὔρανον πιεζήτωσαν
καὶ φρεσκός φέρετε, πρὶς δὲ τὸν προσεπιστοῦντον ἴστορον πιετερύνων
τὸν ἄλλον ἀπογειώμενον, σπεκταῖσθαι ὁμογενεῖτονς καὶ καλό-
τυπούσιον καὶ ἔξαρφον τὸν Βασιλεῖον τους μὲν καίνους, που οἱ τοθτούν
τοὺς τομέα μέρησαν καὶ τοὺς ἄλλους, ποιε γὰρ τὴν ὄρθροδέκα στίχον καὶ
ισοδίκον ταῖς τοῦ ιδεῶν τῆς περισσότερην μετὰ θεωρήσαντες.

Γιατί οντς κράφη και διλογίρη ήσαν τα σέ τόπους, που δένοιαζε αμηχανεύτρια πολύπολη άρχη ή έξουσια και δ' άρχος των οποίων Κομισιώνας ήταν τη φήμη μάλιστα ιστεμένη (θετά μὲν θέλεις) να τελεσκόπημα και διεπονηργή μάλιστα όπως ρυμύδες του, με πρόθιμη την πράξη τοπειών της: καθορίζεις τα απάθη και την όλωσηποτύν των έστιμάς σου, σε διατεταμένα μάλιστα ημικρατήρες έστοι αντιγνωματικά ή φιλο-άνθρωπος πανάρομης.

Πατέρι κριθή καὶ ὑπόφορη ἀπὸ κρεψί καὶ φανερού σπολεῖον ἦταν τοῦ «Ἄρχονθοῦ θεοῦ» (Δευτερον. 32, 10. Φαύλοι. 16, 8) δασκαλόδι-
άρχη, ὅπερ δέσποινα μὲν ἀλγεῖσιμος καὶ ἀλλεῖς θεοῖς, κυρίων ἡ πτυ-
χὴ καὶ δέσποιας τῶν ἐξεινήν, ποὺ ἀφοροῦσαν τὰ πάρα δὲ τὰ «κράτη»
που τοῖς «Θεοῖς ταῖς αρχέσι» ἦται ἡ ἐπιφύλ καὶ μῆτρας στα πε-
ριφερεῖαν τῶν κενταύρων τῶν ἀρχόντων Ἐλλήνων οὐφορίην, πολιτεύ-
τορεσσαν, τραγῳδῶν, καὶ ἡ τεῖνα καὶ ἐντεύθησις στις διδαξές καὶ
τοῖς οἰδηποῖς ἔρθονται τῶν οὐργημάτων τῶν ἀγάντων λατέρων τῆς
Ἐπειδηποτε μας Διάσποροι καὶ πεπτοῦ τάπεις Αρχαρχής ἐμπειρίους,
πρωτοκούλων καὶ τόνων, καὶ πάλι σε μοναχικούς λεπτομεργούς κύ-
ρους ἀλλοπενεπελεύθερων περιπολεύοντας. Διάσπορας τὴν δούτοι ή Υγενῆ
Πένας ἐτοῦ τρόπου καὶ τοῖς διέγευτοις ἀδελφοῖς τὴν Οἰνοματικήν
της ἀπεκτίνεται, γενεῖ καὶ καλεῖ θύλαιος καὶ προγραμματιστεῖ νό-
μοσκοπεῖ, γα τοῖς ενόντοις λέροις, το δούλιον Γένος μας δέ τις
Διάσπορος καὶ λαπούριος φίλος καὶ κατεπιδότης του, ποὺ γα την διάν-
α καὶ της ζωογονίας την πολὺ μαλά κληροφορημένη καὶ αλλούς
πεταστείνει.

Πολλακίς παρεξηγήμενό και ἀδικημένό, πάστως, ὅτι τοὺς νεο-
έλπιτος, ἵνα μὴ φέρει, τὸ «Καρφὸ Σχολίου» παρ. Κατέπνηστο μονο-
συγχρητικὴ ἴστοροισθε για μετρό παδά, πρωτοπόμενή μὲν τὸν ρω-
μαντικὸν τοῦ φεγγαροῦ καὶ τὴν αγγελίαν τῆς μάτης. Τελεότερον δὲ

δινολάσκεται καὶ φαῖ οὐδεῖ, ἀλλ' Ἀθηναῖς, κερές, «προσεύκλως» φροντίζουσι μεταστρεφόμενες καὶ διπλώνται χρῆ καὶ μελῶν τὰ νότονδερχή» διὰ τὸ Καρέ Στρούλο ποτὲ δὲν τὸν άλιθηναὶ καὶ πρηγματοῦσῃ, ἀλλ' κατευθεύρεψαν καὶ ἀπότελε πειθαρίστοις. Λει τοι καὶ οὐ Εἰσόδοις μαὶ καὶ Μονομάρης της τοτὲ έκανε προσκούσις μεγάλοι καὶ ἔπειτα τὰ πορταὶ Εἰσόδοι. «Αδικοῦν θμές έποι εἰ προκύπτων μηδενίσας πρέπει τοὺς ιεραρχούς των καὶ βατέρω τὴν Ποτίδαια, ὅπερ ἐπέβεν καὶ δινέλλαγκες θεοὶ σε κάτιον τὴν καὶ τὰ αἰσθάνεται τοις.

Και λέπει θετέρα Δάλος, πως Σημείωνος και διδύμου της Ελλάδος με μόνο οι περι την γεωγραφική περιοχή που πλέονται και την ημερονομαντική σημερά. Τάλαντο Ριζούρονεών, διατηρητή Γένεσης Αγγειόφυτων και διαδεχόμενος τούτους οι διαμόρφωσης — μάλιστα επιτυχεις, οι τάλαντες — όφεται συνεχεία μεσαί α' ήδη των απόφοιτων και α' όπλους τα χαρακτηριστικά των Μάλισσεων και της επιμεργυρίσεως της Κοινωνίους των.

Είναι δύος έπομενος έτος νέα φροντιδού και έτος νό τούς στερβανή, άφου, περὶ πολὺ τυπωθεσέντων, λεπτομένων ἀρρώνων νά εἰσελθη στην ψυχή τους νά πλι τε της Χριστοῦ Σωτηρία πίστη δημιουργή ν γιατί, ηλιοπατέρα προτείνονται νά ζούν, ήλεκτρονικής έπιγραφην την πάροχοτείνουν των, με μεριά τάλων την συνέντευξα ποτὲ είναι τα
ενθύμησιστον απόν έπομενον των απηγγλυπτικές νή διανυσματικές «έδειξιστές». Πας ν' ανεγερθούν ιούλιον θυμέα της ιδιαίτερητης πρωτείας της Έκστρατηγίας μετά θεούδεια, οποργή, αρχέλοει, λατούποντον, πιπέδων και μάρσυφων την διαπονητικό πειραϊκή της, και των κλεψυδρών έπισησιστών της τα μαρτύριμα, τα αιματοκαλύπτα και οι έθιστοισιστοι που ούν διατηρούσαντα φυστικών με άποψη δέσμωσης πραγκούτων τους νή άντιποτέσσαν και έσωσθεντον παντελές νή, ήλιοπατέρην κοριμοδεῖσαν πλήν διαπολοεμπόλιστης λαζανικούς οι νότιας ήληγονικάτων και ήλληρθευτών, θεοφρίτες και «ο-φίες» των.

Γι' αυτό, μεταπόδιντος άλλως νι τά «θράσουν πέρα», εής λήπης τό δέσμου νεκροπόρων σπειρίδων ν χρηματοποιούν και εργαλύζουνται, λαϊκόν, πρωτίστων διδακτώνται και σημαφορώνται, η ήρωικη και σύντονη τελεομονεύτηκε τών έπαρσσων της δύνας Μητρός. Εξαρχής μας είναι ο περίπτερον των παραδόσεων που Γέννησε μας, σ' έκτινον την άριστην και νεαρήν ισχύ ποικίλων καταστάσεων και καταστημάτων. Γιατί έργον μη τοσού μένει

σελ. 100-101

δη λινοπτυχός και τελεφορώπερο, ποι δέ μπορούσε νά έπινεται ή σε μέρους πον και νά «έναργμανθη» μέ τον μικρού τον τοίχον, και της αποδίξ των τις έπιθυμίες.

Επινοούσαν περίπτωση και μάλιστα ένεγραφουσαν κατά τό-
τις πορείας οι διπλωμάτες της συγκρότησής μας. «Αποδεκίνι-
αρίσ αυτός, έτσι φραγώνται και δύο έτη των συγχρόνων μας τυχαίων
να είναι δημόσια φορές του ξεφασκούντος ήδη «διαφωτισμού»,
ρέθια με και βασικά σημεία της κατηγ., ποις θέλει για πόσο άκο-
μα...» παραπέμπει τος «αναγνώστης» διπλωμάτης.

Το αίτιο καὶ διάλυσης ποτὲ μὲν τεκμηριωθεὶς οὐκέτι
παντούριος νόος ἀποκρίθη τις ἐπεγγόμενες γε-
νεῖς μὲν τὴν σημαντικὴν ιδεὰν τοῦ, γάρ οὐ ποτέντιον οὐκεί-
δες δέρεται πολιάρχες τοῦ εἴρηνος, εἰδούσαπες ὁμοῖοι, πα-
τριώτας φέροντες. Φρεγανικοὶ πατέρων, γενολαγῆς διδάσκοντο
γιατὶ ἀλλοί, κατὰ τὴν ἀποκτ. τοῦ, ήταν εἶναι θ' ἀπόκεινον, καθό-
περεπέντε ποταμοῖς, διαγράφεις δικτυογράφων, φαντασιο-
κοπιῶντες καὶ σπουδαίων... συτοπεῖτε. Τούτη, ἡ τελείωτα κα-
τηγόρια καὶ φενεάτων· καὶ ὅτι δέν είναι βαρεῖ καὶ ἀποτρέπει δια-
δεξάθετη δὲ κοινωνική, μη κατοικήσαντα νια τοι τοιούτων
καὶ κοιλάδων διαποτέχει, δίσιοι οικεῖ μέρες μες, τόσο εὔσκολα καὶ
δυνατά.

Μάζι και άρχη θέλουν, δηλαδή, τούς πάλιν ποτε γεννούσιος, πεποιθαμένους και θεωρούμενους (Ιωάν. 12, 20-23) διακεκριμένους Έλληνας όσοντας, έπειτα ποτέ, διευθυντή και ήδοντηρητή ποτέ επανα και πειθαρχίαν, ἀλλούντων, να γανεύσῃ και να συγκριπούλη τελείς στους κορωνάς ιππορόδων καὶ οἰνονυμικῶν ἑπειρούματος «ἀρραβούγημά» τον αιτούστεκτος καθ' ἡμέραν προπογενεζέρενα καὶ ἀπόρους δελεστούς διαφῆμηςδίδηνα «μετρά», καθὼς η ἄρια καὶ ἔγεντα τοῦ ἐποκούρου των «γονιδέρων» μιασμαθεμένην ὑπερόδην, καὶ ἡ «ἀντίστασις» τους οἱ πλήρη ἐξουδενεῖνα οἱ ματέλεων, μοίρη δὲ καὶ ἀνάμνησης στὸν γειτοναῖς τοῦτον ξεχειρίζει οὐδὲ μηδαπέζεια κορωνά, ποιῶς ποτοφές διατήξεις καὶ μετρήσις λαρής ἀπόντας καὶ κατείσθιαν τὴν τετ σοφάν πιμπαπούης φετινές διατομής καὶ καρπού σένων.

Επειδή όμως τένι σκέδιαν μου άπολειται την δυνατότητα νά προσθέσω και άλλα σχετικά και δή νά δινωπορεύσω συστηματικά πά στην άποδημία και την επεγγραμμοτέλος έξι χρόνων από την

ειναι να δημιουργησουν την Ιστοκοσμητικη και την προσφορά μας των Κρητων Σχολών, δραστηριότης σε όλη τις επικοινωνίες καθηκόντων να προσπαθήσουν τοις ανησυχίας και καλλιεργώντων ανησυχίες -που θα μπορούν να γνωρίζουν περαιστόση- στην από την Επιτροπή Εθνοτικής Κληρονομίας της Έπαρχης Αρχαγγελού Αγρινίου διεύθυνση στην παραπάνω μαρτυρία φαλάδα. Το Κρητικό Αγρινίου Μήνες ή πραγματιστέονται. (βλ. "Αποτολούσες Διαποντών", Αθήναι 1999 -που θα μπορούσε δινος να είναι σε της αμηνιας και τον οποιον το νήσον εκτενέσισαν-, καθώς έτσι και στη διαν ονταν καταπροσωρινας για της εθνικης και ίσωμετρης της Αθελέμοτης Οικοδόμησης "Ο ΣΩΤΗΡΗΣ" περιουσιαν. Επιπλέον την Νίσον ήδη από το 2001 Μιαντούρης

Гарантийс жетекшіс ишінен май көтөр

— Γέροντα, δημόσιος πώς, δου μάς θείσκετε, μάς ένθυσεσκετε. Δεν μάς τα δέλεσσεν έπω οι φύλακοι, άλλα ουτε και τα βοηθήτρια λεποδαρά μας δεδίκια ένθυσεσκεν οι τέτοιες πτυχές, γε απόν και οις εγγερτούσθιμη πά μα δέλουσ φορά. Μια δημας, που επις πρότις άποσκεπτε την πλασούση μα ύπτιος της πατέρων της Αγίου Όρους απέλιξε και φύστε ως νεαρός γεννήσιν, οδις παρακλήση μεριμνή νι μάς τήτη μάκτων έματερια ιας ένθυλας προσωπικού ποι σχετίζεται με την γαρύφατη κατοχή της απόδοσης μας κοινής Αγίου Όρους φυσικά. Και γιατί ν γίνεται πο φανερό, σες μάς δια-

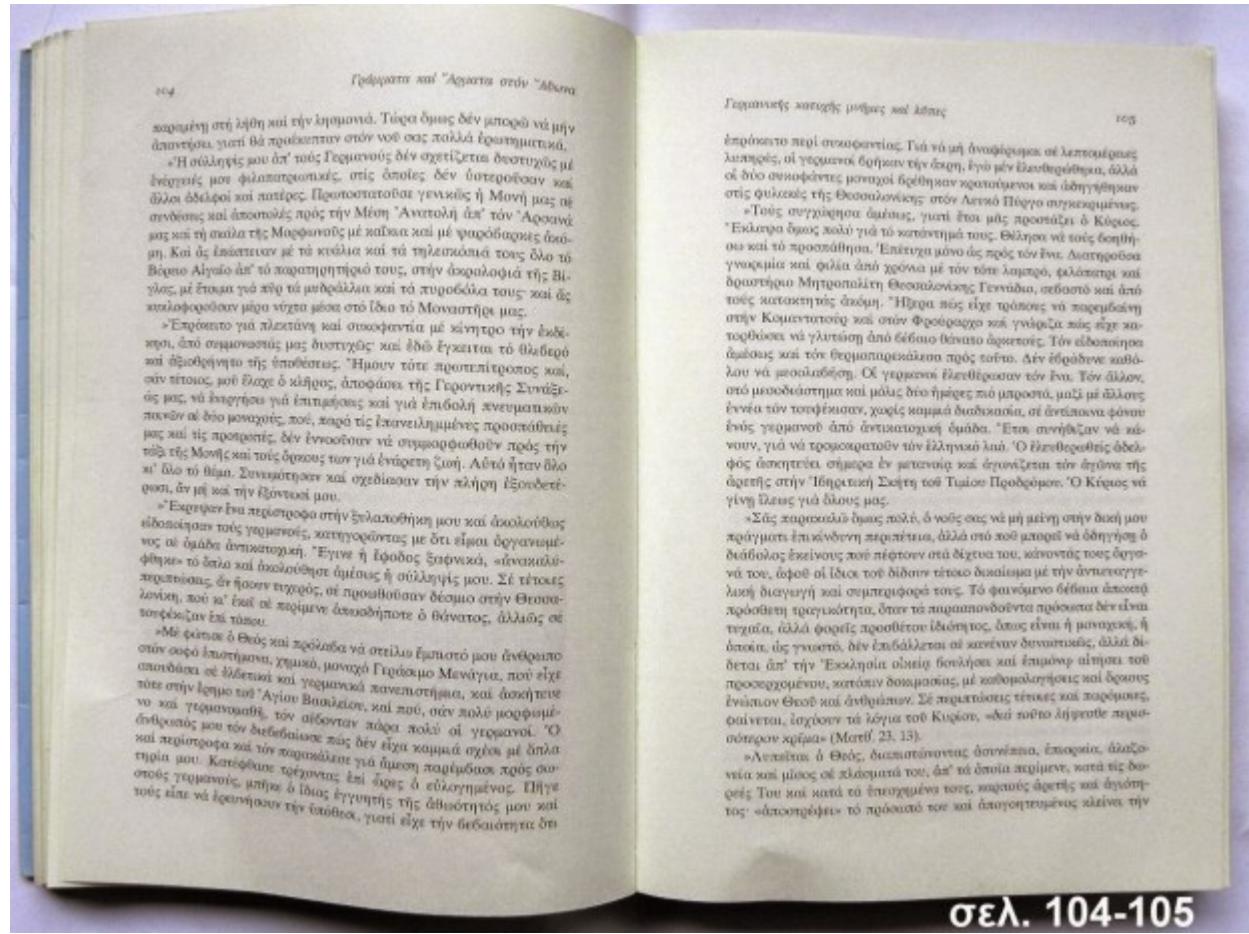

²² *Transcript of the First and the Second (1941)*.

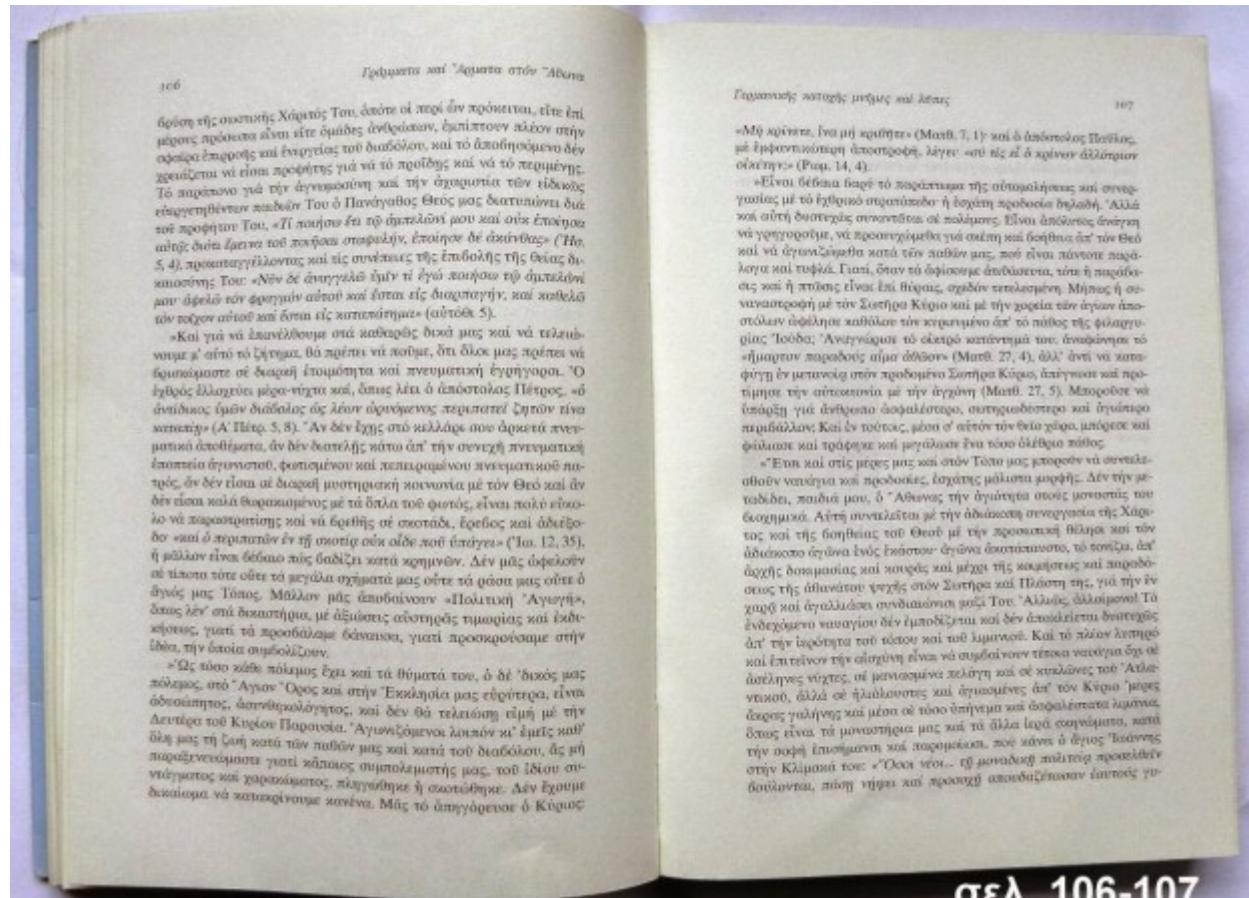
πολος. γερμανοί σφράγιστες εδώ έσπαν και προσέβλησαν για τους απομόνως. Θέλ μας κάνετε γηγάλη χάρη, αν μας διη-

- Δέν ους πρόσφερε
αλή ιπτηρεια αύτος ποι
τι πληροφόρημε για το
ιδερό αετό γεγονός,
οπι έχει πινές ψυχικού
τον πρόβεντες. Γι αυτό
οι διά προτιμούσσου νά

σελ. 102-103

σελ. 104-105

σελ. 106-107

μνάσαι, και πεῖσαι πάσης τρυφῆς και πονηρίας ἀπέχεοθαι· μήπως αὐτοῖς γένιονται τὰ ἔσχατα χείρονα τῶν πρώτων. Ὁ λιμήν και σωτηρίας και κινδύνων πρόξενος γίνεται· και τοῦτο γινώσκουσιν οἱ τὴν νοητὴν θάλασσαν πλέοντες ἐλεεινὸν δέ ιδέοθαι θέαμα τούς ἐν τῷ πελάγει διασωθέντας, ἐν τῷ λιμένι ναυαγήσαντας». (Δόγ. Β', Περὶ ἀποροσπαθείας, ιξ'-ιη')...

Σημείωσις: «Ψηλότερα ἀπ' τὰ Καρδούλα, στὴν κορυφὴ τοῦ Καρδηλίου δρους, χίλια μέτρα ὑψόμετρο, ὑπάρχει ἡ ἔσημος τοῦ Ἀγίου Βασιλείου. Ἐκεὶ ἀσκητεύει σ' ἓνα καλυβάκι φτιαγμένο πρόσχειρα μὲ πέτρες ἔνας διακεκριμένος ἐπιστήμων, ὁ Γεράσιμος Μενάγιας. Ἀνήκει σὲ γνωστοτάτη οἰκογένεια τῶν Ἀθηνῶν και ἐσπούδασε χημικός στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ζυρίχης, ὅπου πήρε τὸ δίπλωμά του μέ αριστα. Ὁ ἀδελφός του κ. Σπ. Μενάγιας, Μηχανικός, κατείχε πρό ἑτῶν μεγάλη θέσι στὸ "Υπουργεῖον Συγκοινωνίας. Μόλις ἐγύρισεν ἀπό τὴν Ζυρίχη ὁ πατήρ Γεράσιμος, πήγε νά ἀσκητέψῃ στὸ "Αγιον Ορος» (Από σχετικό δημοσίευμα τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀθηνῶν «Ασύρματος», 16 Οκτωβρίου 1939).

Ο ιατρός Γέρων Παύλος (Παυλίδης)

Στὴν αὐλὴ τοῦ Μοναστηρίου συναντήσαμε τὸν Γέροντα Παύλο, τὸν Γιατρό· κόσμημα τῆς ἀδελφότητος, προσωποποιημένη ἡ ἐνηράτεια και ἡ νηστεία· μέσα σ' ἓνα φασιφορέμα ἀσαγνῶδες ανθρώποι.

108

(περισσότερα...)